

X 713

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

ΑΘΛΗΣΑΝΤΟΣ ΤΩ 1060

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΜΕΝ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΟΥ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΑΘΗΝΩΝ

κ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΜΠΟΓΔΗ

ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΤΟΥ ΕΚ ΜΕΓΑΛΩΝ ΕΛΘΗΣΙΤΟΥ ΕΝ ΜΟΝΑΧΟΙΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΓΚΙΝΗ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠ. Ι. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΟΥ ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ 22

1933

Ref. no. 190

Ο ΟΣΙΟΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ
ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΜΕΛΕΤΙΟΥ
ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ ΟΡΕΙ ΤΗΣ ΜΥΤΙΟΥΠΟΛΕΩΣ ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἰστώμεν Σειχούς δ' καὶ ψάλλομεν Σειχηρὰ Προσόμοια
Ἦχος α' Ἐνανύφημοι μάρτυρες ὑμᾶς.

Θεωρὸς ἐγένου τῶ νοί, νοερῶν δυνάμεων, ὡς πρακτικὸς θεῖα λόγια, διατιθέμενος, ἐν τῇ σῇ καρδίᾳ, ἐν ἣ καὶ ἀνάδασιν, ὡς κλίμακα ἐστῆριξας Ὅσιε, θετε Μελέτιε, καὶ πρεσβευεὶς πρὸς τὸν Κύριον, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν ὑμνούμεντων σε. **Ὁμοιον** Μελέτιε ὅσιε τὴν σὴν, ἐκ παιδὸς ἀνέθηκας ζωὴν Χριστῶ τῶ Θεῶ ἡμῶν, ὑπ' οὗ ῥωννύμενος, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, τῶ λόγῳ ὑπέταξας, τὸ χεῖρον ὑποτάξας τῶ κρείττονι, ὃν καθι- κέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁμοιον

Πάτερ Μελέτιε φωστήρ, καθωράτης ἡλίου, φωταγωγῶν τὴν ὑψηλὴν, θαυμάτων λάμψεσι, καὶ ἐνθέων ἔργων, καὶ διδασκα- λίας σου, καρδίας τῶν πιστῶν κατελάμπρυνας, δι' ἡκίτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁμοιον

Πάθη θεραπεύεις χαλεπὰ, ἀπελαύνεις δαίμονας, ἐκ τῶν πι- στῶν θεῖα χάριτι, μάκαρ Μελέτιε, μοναστῶν τὸ κλέος, ἀσκη- τῶν τὸ καύχημα, καὶ χάριτος Θεοῦ τὸ θησαύρισμα, πρὸς ὃν ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῇ ἀπαύστῳ καὶ θερμῇ πρεσβείᾳ σου.

Δόξη. Ἦχος δ'

Ὅσιε πάτερ, ἐκ ἑρέπου τὴν ἀρετὴν ἐπιποθήσας, καὶ ἐπιμελῶς ταύτην ἐξασκήσας, ἔργανον ἐγένου τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ παρ' αὐτοῦ λαθὼν τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν, ἔπεισας τοὺς ἀνθρώπους, καταφρονεῖν μὲν τῶν κάτω ἡδέων, ἐπίεσθαι δὲ τῶν ἄνω ὑπερχοσμίων, ἐνθεν τῶ θεῖῳ φωτὶ καθαρώτερον λαμ-

πόμενος, φώτισον καὶ ἡμῶν τῆς ψυχῆς τὰ ὄματα, Μελέτιε θεῖε, ψαλμικῶς κραυγαζόντων, ὅπως μὴ ὑπνώσωμεν ἐν ἀμαρ-
ταιῖς εἰς θάνατον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα ἡμῶν, εἰς σὲ ἀνατιθέμεθα, μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξον ἡμᾶς ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἀπόστιχα Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Ὁρθῆς ἐκ μητρικῶν, σπαργάνων θεοφόρε, ἡγιασμένον σκευὸς, πάτερ ἡμῶν καὶ οἶκος, τοῦ παναγίου Πνεύματος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβ.

Φέρων ἐν ταῖς χερσὶ, Σταυρὸν τὸν τοῦ Κυρίου, Μελέτιε θεό-
φρων, φαντάσματα δαιμόνων, τελείως ἐξηφάνισας.

Στίχ. ὑπομένων ὑπέ.

Πρέσβευε ἐκτενῶς, ὑπὲρ τοῦ σοῦ ποιμνίου, Μελέτιε τρισμά-
καρ, ῥυσθῆναι τῶν παγίδων, ἐχθροῦ τοῦ πολεμήτορος.

Δόξα καὶ νῦν

Δέσποινα ἀγαθὴ, τὰς σὰς ἀχράντους χεῖρας, πρὸς τὸν Υἱὸν
σου ἄρον, δίδόναι μοι τὴν λύσιν καὶ τῶν κακῶν διόρθωσιν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'. Ὁς ἔνσαρκος Ἄγγελος.

Ζήτει εἰς τὸν μέγαν ἑσπερινόν.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Στιχολογοῦμεν τὴν α' στάδιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ· εἰς δὲ τὸ,
Κύριε ἐκέκραξα, ἰδοῦμεν Στίχους η' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων τρυμμάτων.

Τῆς αὐτολέκτου καὶ θείας διδασκαλίας Χριστοῦ, τὴν προση-
υχήν μαθόντες, καθεκάστην ἡμέραν, βοήσωμεν τῷ κτίστῃ Πά-
τερ ἡμῶν, ὃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς κατοικῶν, τὸν ἐπιούσιον ἄρτον
δίδου ἡμῖν, παροφῶν ἡμῶν τὰ πταίσματα.

Τῆς παναγίας Τριάδος τὸ ἐνδιαίτημα, τῶν μοναστῶν τὸ κλέος,
τὴν πηγὴν τῶν θαυμάτων, Μελέτιον τὸν μέγαν ὑμνήτωμεν
νῦν, ἱεροῖς μελωδήμασι, καὶ τῷ Δεσπότη βοήσωμεν ταῖς αὐ-
τοῦ, ἰκεσίαις Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Νοῦν πρὸς Χριστὸν πάτερ ἔχων, ἔβλεπες ἄνω ἀεὶ, εἰ καὶ ἐν γῆ
παρῳκῆς, ἀλλ' οὐδὲν ἐκωλύου, νοὶ καθρωπῶτάτω, καὶ ἀκλινῶς

τὸν Θεὸν ἐνοπτορίζεσθαι· ὃν νῦν τρανώτατα βλέπων ὑπὲρ ἡμῶν,
καθηκέτευε Μελέτιε.

Σῶξε τὸ ποιμνιον πάτερ ἀδιαλώδητον, ὅπερ πολλοῖς ἰδρῶσι
συνεστήσω καὶ πόνοις, καὶ θραύσον τῶν σκανδάλων τοῦ πονη-
ροῦ τὰ δεινὰ μηχανήματα· πάσας τε τούτου βιαίας στραγ-
γαλιάς, ἀγιώτατε Μελέτιε.

Ἔτερα. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Ὁ θεὸς Μελέτιος πιστοί, ἀρετῶν λαμπρότησι, τῶν μοναστῶν
τὰ συστήματα, εὐφραίνει ἅπαντα, τῷ οἰκείῳ βίῳ, καὶ θαυμά-
των χάρισι, πλουτίζει τοὺς πιστοὺς, πλοῦτον ἄσυλον· ὃν ἰκε-
τεύσωμεν, τοῦ πρεσβεῦειν πρὸς τὸν Κύριον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Ὁ θεὸς Μελέτιος φωστήρ, τοῦ ἀγίου Πνεύματος, καταυγα-
σθεὶς τὴν διάνοιαν, φωτοειδέστατα, ἐν νυκτὶ τοῦ βίου, λαὸν
περιούσιον, πρὸς φῶς καθοδηγῶν τὸ ἀνέσπερον, τούτῳ ἐπό-
μενοι, τῶν παθῶν τὸ σκότος φύγωμεν καὶ ἡμέρας υἱοὶ χρη-
ματίσωμεν.

Ὁ θεὸς Μελέτιος Χριστοῦ, μελετήσας ἄριστα, νόμον Θεοῦ τὸν
σοφῆριον, ζύλω παρείκασται, τῷ πεφυτευμένῳ, ἐν αὐλαῖς
Θεοῦ ἡμῶν, ὑδάτων μυστικῶν τῶν τοῦ πνεύματος, καταρ-
δευόμενος, ἀειζῶν καὶ παρέχοντι, καρπὸν ὄριμον εὐπρόσιτον.

Πάτερ Μελέτιε φωστήρ, καθωρόθης ἥλιος, φωταγωγῶν τὴν
ὕψῆλιον, θαυμάτων λάμψεσι, καὶ ἐνθέων ἔργων, καὶ διδασκα-
λίαις σου, καρδίας τῶν πιστῶν κατελάμπρυνας, δι' ὃ ἰκέτευε,
δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ἐγκωμιαζομένου δικαίου, εὐφρανθήσονται λαοί, φησὶ τὸν
θεῖον λόγον· συνελθόντες οὖν φιλέοργοι, χαρμονικῶς καὶ ἡμεῖς
ὕμνοις Μελέτιον ἐγκωμιάσωμεν τὸν πράξει καὶ θεωρίᾳ καλῶς
ἐμμελετήσαντα τὰς τοῦ Χριστοῦ θείας ἐντολάς· πρακτικὸς
γὰρ τύπος καὶ ταπεινότητος ὁ βίος αὐτοῦ ἀνεδείχθη. τοῖς μι-
μουμένοις τὰ ἄθλα τῶν κατορθωμάτων αὐτοῦ· οὗτος γὰρ πί-
στιν ὡς θυρεὸν κτησάμενος, ἐλπίδι καὶ ἀγάπῃ τοῦ πνεύμα-
τος, τοῖς ἀσωμάτοις ἐν σώματι προσωμίλησ· πρεσβεῦων σὺν
αὐτοῖς ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς τιμόντων τὴν θεῖαν αὐτοῦ
κοίμησιν, δωρηθῆναι ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Ὁ πνεύματι Ἁγίῳ συνημμένως, ἀναρχε λόγε καὶ Υἱέ· ὃ

πάντων ὁρατῶν καὶ ἀοράτων, συμπαντουργὸς καὶ συνδημιουργός, τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ εὐλόγησον, φυλάττων ἐν εὐρίηνῃ τῶν ὀρθοδόξων τὰ πλήθη· προσβίαις τῆς Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων σου.

Πρὸς Ἰλαρόν.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα. Κεφ. 61.

Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὐ ἔνεκεν ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τῆ καρδίᾳ, κηρύξαι αἰχμαλώτοις ἄφρων, καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν· καλέσαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν, καὶ ἡμέραν ἀνταποδόσεως τῷ Θεῷ ἡμῶν· παρακαλέσαι πάντας τοὺς πενθοῦντας, δοθῆναι τοῖς πενθοῦσι Σιών δόξαν ἀντὶ σποδοῦ· ἄλειμμα εὐφροσύνης τοῖς πενθοῦσι, καταστολὴν δόξης, ἀντὶ πνεύματος ἀκηδίας καὶ κληθήσονται γενεὰ δικαιοσύνης, φύτευμα Κυρίου εἰς δόξαν· καὶ οἰκοδομήσωσιν ἐρήμους αἰωνίους ἐξερημωμένας τὸ πρότερον· ἐξαναστήσονται καὶ ἀνακαινίσουσιν πόλεις ἐρήμους, ἐξερημωμένας ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν· καὶ ἤξουσιν ἀλλογενεῖς ποιμένοντες τὰ πρόβατά σου· καὶ ἀλλόφυλοι ἀροτῆρες, καὶ ἀμπελοουργοὶ ἡμῶν· ὑμεῖς δὲ Ἱερεῖς Κυρίου κληθήσεσθε, λειτουργοὶ Θεοῦ ἡμῶν· ῥηθήσεται ὑμῖν ἰσχύς ἐθνῶν κατέδεσθε, καὶ ἐν τῷ πλούτῳ αὐτῶν θαυμασθήσεσθε, ἀντὶ τῆς αἰσχύνης ὑμῶν τῆς διπλῆς, καὶ ἀντὶ τῆς ἐντροπῆς, ἀγαλλιάσεται ἡ μερίς αὐτῶν· διὰ τοῦτο τὴν γῆν αὐτῶν ἐκ δευτέρου κληρονομήσουσι· καὶ εὐφροσύνη αἰώνιος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν· ἐγὼ γὰρ εἶμι Κύριος ἀγαπῶν δικαιοσύνην, καὶ μισῶν ἀρπάγματα ἐξ ἀδικίας· καὶ δώσω τὸν μόχθον αὐτῶν δικαίους· καὶ διαθήκη αἰώνιον διαθήσομαι αὐτοῖς· καὶ γνωσθήσεται ἐν τοῖς ἔθνεσι τὸ σπέρμα αὐτῶν, καὶ τὰ ἔγγονα αὐτῶν ἐν μέσῳ τῶν λαῶν· καὶ ὁ ὄρων αὐτούς, ἐπιγνώσεται αὐτούς, ὅτι οὗτοι εἰσὶ σπέρμα εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας ὑπὸ Θεοῦ καὶ εὐφροσύνη εὐφρανθήσονται ἐπὶ Κύριον.

Λευϊκοῦ τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἐλάλησε Κύριος τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, λέγων· ἐὰν τοῖς προστάγμασί μου πορεύσῃτε, καὶ τὰς ἐντολάς μου φυλάσσητε, καὶ ποιῆτε αὐτάς, δώσω τὸν ὑετὸν ἐν καιρῷ αὐτοῦ, καὶ ἡ γῆ δώσει τὰ γεννήματα αὐτῆς καὶ τὰ ξύλα τῶν πεδίων ἀποδώσει τὸν καρπὸν αὐτῶν· καὶ καταλήψεται ὑμῖν ὁ ἄλοητος τὸν τρυγητόν, καὶ ὁ τρυγητὸς καταλήψεται τὸν σπόρον, καὶ φάγεσθε

τὸν ἄρτον ὑμῶν εἰς πλησμονήν, καὶ κατοικήσεται μετὰ ἀσφαλείας ἐπὶ τῆς γῆς ὑμῶν· καὶ δώσω εἰρήνην ἐν τῇ γῆ ὑμῶν, καὶ οὐκ ἔσται ὑμᾶς ὁ ἐκφοβῶν· καὶ ἀπολώθη ἡ θηρία ἐκ τῆς γῆς ὑμῶν· καὶ πολεμὸς οὐ διελεύσεται διὰ τῆς γῆς ὑμῶν· καὶ πεσοῦνται οἱ ἐχθροὶ ὑμῶν ἐνώπιον ὑμῶν, καὶ διώξονται ἐξ ὑμῶν πέντε ἑκατὸν, καὶ ἑκατὸν ὑμῶν διώξονται μυριάδας καὶ ἐπιβλέψω ἐφ' ὑμᾶς, καὶ εὐλογήσω ὑμᾶς καὶ ἀύξανῶ ὑμᾶς, καὶ πληθυνῶ ὑμᾶς· καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου μετ' ὑμῶν· καὶ φάγεσθε παλαιὰ παλαιῶν, καὶ παλαιὰ ἐκ προσώπων νεῶν ἐξοίσετε, καὶ οὐ θδελύζεται ἡ ψυχὴ μου ὑμᾶς, καὶ ἐμπεριπατήσω ἐν ὑμῖν· καὶ ἔσομαι ὑμῶν Θεός, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι λαός· ἐὰν δὲ μὴ εἰσακούσητέ μου, μηδὲ ποιήσατε τὰ προστάγματα μου ταῦτα, ἀλλὰ ἀπειθήσετε αὐτοῖς· καὶ τοῖς κρίμασί μου μὴ προσοθήσῃ ἡ ψυχὴ ὑμῶν, ὥστε ὑμᾶς μὴ ποιεῖν πάσας τὰς ἐντολάς μου καὶ ἐγὼ πῆσω οὕτως ὑμῖν· ἐπιστήσω ἐφ' ὑμᾶς τὴν ἀπορίαν, καὶ σπερεῖτε διακενῆς τὰ σπέρματα ὑμῶν· καὶ ἔδονται τοὺς πόνους ὑμῶν οἱ ὑπεναντίοι ὑμῶν· καὶ ἐπιστήσω τὸ πρόσωπόν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ πεσεῖσθε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν, καὶ διώξονται ὑμᾶς· καὶ φεύξεσθε οὐδενὸς διώκοντος ὑμᾶς· καὶ συντρίψω τὴν ὕβριν τῆς ὑπερηφανίας ὑμῶν, καὶ θήσω τὸν οὐρανὸν ὑμῖν σιδηροῦν, καὶ τὴν γῆν ὡσεὶ χαλκοῦν· καὶ ἔσται εἰς κενόν ἡ ἰσχύς ὑμῶν, καὶ ἡ γῆ ὑμῶν οὐ δώσει τὸν σπόρον αὐτῆς· καὶ τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ οὐ δώσει τὸν καρπὸν αὐτῶν· καὶ ἀποστελῶ ἐφ' ὑμᾶς τὰ ἄγρια τῆς γῆς, καὶ ἐξαναλύσει τὰ κτήνη ὑμῶν· καὶ ὀλιγοστὸς ποιήσει ὑμᾶς ἐπιπορευομένη μάχαιρα· καὶ ἔσται ἡ γῆ ὑμῶν ἔρημος, καὶ αἱ ἐπαύλεις ὑμῶν ἔσονται ἔρημοι· ὅτι ὑμεῖς ἐπαρῆθητε πρὸς με πλάγιοι, καὶ γὰρ πορεύσομαι πρὸς ὑμᾶς ἐν θυμῷ πλάγιῳ· λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτήσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται· πολλὰ δὲ ἔστι φρόνησις ἀνθρώπων, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος· ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μετὰ ξυῖ ἀμαρτωλῶν μετετέθη· ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξει σύνεσιν αὐτοῦ· ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ, βασκανία γὰρ φλυσιότητος ἀμαρτοῦ τὰ καλὰ, καὶ βεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρε-

στή γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσῳ πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ δικαιοσύνην τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ. καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Αἰτὴν ἰδιόμελα Ἦχος 6'.

Ἀσκητικὸν γυμνάσιον συγκροτήσας ἐπὶ γῆς ὅσιν Μελέτιε, τῶν παθῶν τὰς προσβολὰς, ἐν τῇ ῥοῇ τῶν δακρύων σου, πάσας ἀπὸ ἡμβλυνας· κλίμαξ θεία καὶ σεπτὴ, εἰς οὐρανοὺς ἀνάγουσα τοῖς πᾶσιν ἐγνωρίσθη ὁ θεόληπτος βίος σου· εὐσεβείας γὰρ καρποὺς ἐν αὐτῷ ἐνδειξάμενος, θεραπεύεις δι' αὐτῶν τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶς ἐκδιδόντων σοι· χαίροις τῆς ἐώας ἀστήρ χρυσαυγέστατε, καὶ τῶν μοναζόντων λαμπαδοῦχε καὶ ποιμῆν'· χαίροις ἀοιόδιμε τὸ τῆς ἐρήμου κάλλιστον θέρημα. καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀκράδαντον ἔρεισμα· χαίροις τῶν πλανωμένων, ὁ μέγας ὁδηγὸς τῶν πιστῶν τὸ καύχημα, καὶ τῆς οἰκουμένης ἀγαλλίαμα.

Ὁμοιον

Ὡς θεία πανοπλία χρησάμενος τῇ προσευχῇ ἀνδρείως ἀντίστης, κατὰ τοῦ διαβόλου Μελέτιε ἐνδόξῃ· καὶ τὰς ἐκείνου δυνάμεις καταβαλὼν, καὶ τῷ ξίφει τοῦ παναγίου Πνεύματος, τὰς δρακοντίας ἐκείνου χάρας ἀποτεμών, ὑπὲρλαμπρὸν ἀνήγειρας τρόπιον· δι' ὃ καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύων ἐν οὐρανῷ, πρέσβευε τῷ ἐνισχύσαντί σε Χριστῷ εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁμοιον

Πάλιν ἡμῖν ἡ ἐτήσιος μνήμη, τοῦ Θεοσόφου Μελετίου, ὡς φαινοτάτη λυχνία ἐξέλαμψε, καταυγάζουσα τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, καὶ φωτίζουσα τὰς διανοίας, τῇ αἴγλη τῶν θείων θαυμάτων αὐτοῦ, διανέμοντος πᾶσι τὴν χάριν, ἣν παρὰ Θεοῦ ἐκομίσατο καὶ πρεσβεῦει ὑπὲρ πάντων, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν παντέδωτον μνήμην αὐτοῦ.

Ὁμοιον

Δι' ἐγκρατείας τὰ πάθη μαράνας τοῦ σώματος, τῇ συντόνῳ δεήσει, καὶ τὸν δόλιον ἔφιν, τοῖς τῶν δακρύων ἄμβροις, μάκαρ ἐναποπνίξας, ὑπερβαλλόντως Μελέτιε, τῷ Θεῷ εὐηρέστησας· ὃν καθικέτευε, ὡς ἔχων παρησίαν πολλήν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα ὁ αὐτός

Τῶν ὑπὲρ νοῦν ἀγαθῶν δεξάμενος ἔρωτα, πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ τερπνὰ ὑπερείδες, ὡς σκύβηλα ἡγούμενος θεόληπτε· ἐντεῦθεν καὶ καρπῷ οὐχ εἴλου καθάπερ Ἀδάμ, ἀλλὰ τὸν ὄφιν, ἐναποσεισάμενος ἐγκρατείας, ἀγγελικῶς τὸν βίον διήνυσας· καὶ

νοῦν ἐν οὐρανοῖς αὐλίξῃ, ἐπαπολαύων τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, Θεὸν ἰλεούμενος ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων, ἡγιασμένη Μελέτιε τὴν μνήμην σου. **Καὶ νῦν ὁ αὐτός.**

Θαυμαστός εἶ ὁ Θεός, καὶ θαυματὰ τὰ ἔργα σου, καὶ αἱ ὁδοὶ σου ἀνεξιχνίαστοι· πέλεις γὰρ σοφία τοῦ Θεοῦ, καὶ ὑπόστασις τελεία, καὶ δυνάμεις, συνάναρχός τε καὶ συναίδιος καὶ συνεργεῖα, παντοδύναμψ ἐξουσία, κόσμῳ ἐπεδήμησας, ζητῶν ὁ ἐκάλλυνας πλάσμα ἀνεκφράστως, ἐξ ἀπειράνδρου μητρός, μὴ τραπεῖς τῇ Θεότητι· διαθέμενος ὄρους, καὶ χρόνους, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν ἀναλλοίωτε· διὰ τοῦτο σοι βρωῶμεν, ἀγαθὴ Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον Ἐδωκεν σημείωσιν. Ἦχος δ'

Πατὴρ ὁ προάναρχος, λόγος Υἱὸς ὁ συνάναρχος, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἐν σοὶ κατεσκήνωσεν, ἡ μία Θεότης, Μελέτιε θεῖε, τῶν ἀσκητῶν ἡ καλλονή, καὶ τῶν δικαίων τὸ ἐγκαλλώπισμα, Τριάδος ἐνδιαίτημα, καὶ τῶν πιστῶν πρέσβυς ἐνθερμος ἦν καὶ νῦν καθικέτευε ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Στίχ. Ἐπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Πᾶσα ἡ τοῦ Πνεύματος, χάρις σοι Πάτερ ἐξέλαμψε, καὶ λαμπρῶς κατεφώτισεν. ἐντεῦθεν διέλυσας, τῶν παθῶν τὸ σκότος, καὶ τῆς ἀπαθείας ἡμέρας φθάσας καθαρῶς, καθαρῶτάτῳ φωτὶ ὠμίλησας, ἐν ᾧ ἐνδιαιτώμενος, μὴ ἐπιλάβῃ τῶν δούλων σου, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων σου, τὴν σεβάσμιον κοίμησιν.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

Ἄστρον σε λαμπρότατον, ὁ ποιητὴς καὶ Θεὸς ἡμῶν, τῇ ἐσπέρᾳ ἀπέστειλε, ταύτην καταυγάζοντα, πράξεις ἐνθέεις, Μελίτιε μάκαρ, ζόφον παθῶν ἐκ τῶν ψυχῶν, ἀποσοδοῦντα καὶ προσκαλούμενον, πρὸς βίον φωτεινότατον, τῆς εὐφροσύνης δι' ἧς σε ἐπαξίως γεραίρομεν, καὶ τιμῶμεν τὴν μνήμην σου.

Δόξα Ἦχος πλ' δ'

Μόνην τὴν τῶν οὐρανῶν πολιτείαν ἐμελέτησας Μελέτιε, σεαυτὸν σὺν τῷ κόσμῳ ἐσταύρωσας, τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ τὴν σύνδουλον σάρκα ἐνέκρωσας, τῆς ψυχῆς ὡς βασιλείσης κηδόμενος νοῦς ὅλος ἐν σαρκί· καθωρώμενος γέγονας· ἠδέσθησάν σε διὰ ταῦτα καὶ Βασιλεῖς, καὶ τὸ πρόσωπόν σου δαυτικῶς ἐλιτάνευσαν οἱ πλοῦσιοι τοῦ λαοῦ· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς γεγονώς, τοῖς Ἀγγέλοις συναυλιζόμενος καὶ Θεὸν

καθορών, ὑπὲρ τῆς ποιμνῆς σου πρέσβευε, περιφρουρεῖσθαι ἀλώδητον πάντοτε, καὶ ῥυσθῆναι αὐτὴν ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν Ἦχος πλ. α'

Σὺ Βασιλεῦ, ὁ ὢν καὶ διαμένων, καὶ εἰς αἰῶνας ἀτελευτήτους δέξει δυσώπησιν αἰτούντων ἀμαρτωλῶν σωτηρίαν. καὶ παράσχου φιλόνηρωπε τῇ γῆ σου εὐφροίαν, εὐκράτους τοὺς ἀέρας χαρίζομενος, τῷ πιστοτάτῳ Βασιλεῖ συμπολέμει, κατὰ ἀθέων βάρβάρων, ὡς ποτὲ τῷ Δαβὶδ, ὅτι ἤλθσαν οὗτοι ἐν σκηναῖς σου καὶ τὸν πανάγιον τόπον, ἐμίκταν Σῶτερ· ἀλλ' αὐτὸς δώρησαι νίκας Χριστῷ ὁ Θεός, τῇ πρεσβείᾳ τῆς Θεοτόκου, νίκη γὰρ σὺ τὸ τῶν ὀρθοδόξων καὶ καύχημα.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὡς ἐνσκαρῶς Ἄγγελος, καὶ ὑπηρετῆς Χριστοῦ, ὡς ἐνδόξος ἄνθρωπος καὶ ἀτλητῶν καλλοπή, Μελέτιε ὅσιε, χάριτας θεοδότους, ἐκομίσω διώκειν, πνεύματα πονηρίας, καὶ νοσοῦντας ἰᾶσθαι δι' ὃ καὶ ἡ σεπτὴ σου σοφὸς βρούει ἰάματα

Καὶ νῦν Ἦχος β'

Ὁ πάσης Δημιουργὸς τῆς κτίσεως, ἐ καιροῦς καὶ χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐγκυατοῦ τῆς χρηστότητός σου Κύριε, φυλάττων ἐν εἰρήνῃ τοὺς Βασιλεῖς καὶ τὴν ποιμνὴν σου, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου καὶ σῶσον ἡμᾶς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στεχολογίαν ἑκάθεσιμα.

Ἦχος πλ. δ, Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἄρας σοφέ, καὶ αὐτῷ μέχρι τέλους ἀκολουθῶν, τὸν νοῦν οὐκ ἐπέστρεψας, ἐν τῷ κόσμῳ θεόσοφε, ἐγκρατεῖα καὶ πόνοις, τὰ πάθη ἐνέκρωσας, καὶ νεὸν ἠτοίμασας σαυτὸν τῷ Κυρίῳ σου ὄθεν χαρισμάτων, ἀμοιβὴν ἐκομίσω, ἰᾶσθαι νοσήματα, καὶ διώκειν τὰ πνεύματα, θεοφόρε Μελέτιε πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄρεσιν δώρησασθαι, τοῖς ἐσπράττουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα καὶ νῦν.

Ὁ καιροῦς καρποφόρος καὶ ὑετούς οὐρανόθεν παρέχων τοῖς ἐπὶ γῆς, καὶ νῦν προσδεχόμενος, τὰς αἰτήσεις τῶν δούλων σου ἀπὸ πάσης λύτρωσαι, ἀνάγκης τὴν ποιμνὴν σου, οἱ οἰκτιρμοὶ

γὰρ ὄντως, εἰς πάντα τὰ ἔργα σου ὄθεν τὰς εἰσόδους. εὐλογῶν καὶ ἐξόδους, τὰ ἔργα κατεύθινον, ἐφ' ἡμᾶς τῶν χειρῶν ἡμῶν, καὶ πταισμάτων τὴν ἄρεσιν δώρησαι ἡμῖν ὁ Θεός σὺ γὰρ ἐξ οὐκ ὄντων τὰ σύμπαντα, ὡς δυνατὸς εἰς τὸ εἶναι παρήγαγες.

Μετὰ τὴν β' Στιχολ. ἑκάθεσιμα. Ἐπεφάνης σήμερον Ἐγκρατείας ἄσκησιν, καὶ πολιτείαν, σὺ ἐκτήσω ὅσιε, ἐμμελετήσας εὐλαβῶς, νόμον Θεοῦ τὸν σωτήριον, ὃν ἱκετεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν Μελέτιε ὅσιε. **Δόξα καὶ νῦν.**

Ἐπελεύσει Πνεύματος τοῦ παναγίου, τοῦ Πατρὸς τὸ σύνθηρον, καὶ ἁμοούσιον φωνῇ τοῦ Ἀρχαγγέλου συνέλαβες, θεοκυῆτορ Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις.

Μετὰ τὸν Πολυέλαιον πλ. δ' Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ἐγκρατείας ἐλαίῳ τὴν τῆς ψυχῆς, ἐκπληρώσας λαμπάδα πνευματικῶς, ποθῶν τοῦ νυμφίου σου, τὴν ἀείφωτον ἔλευσιν, προσευχαῖς ἀγρύπνοις, ἐτήρησας Ὅσιε, καὶ νυμφῶνι τούτου, εὐφραίνῃ μακάριε, ὄθεν ἐπαξίως, τὴν τρυφὴν ἐκομίσω, ταύτην ἀείλων, τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν, θεοφόρε Μελέτιε πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄρεσιν δώρησασθαι, τοῖς ἐσπράττουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα καὶ νῦν Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ὡς Δεσπότη τοῦ παντός, καὶ χορηγῶ τῶν ἀγαθῶν, σοὶ προσπίπτομεν πιστῶς, ἀναδοῶντες ἐκτενῶς, ὑπὸ τῆς σῆς δυσπυόμενος εὐσπλαγχνίας, Σῶτερ ταῖς τῆς τεκούσης σε, καὶ πάντων τῶν ἀεὶ εὐχεστῶν σου, ἐν αὐτὸν εὐπρόσδεκτον προσάξει σοι, ὡς ἀγαθὸς καταξίωσον, τοὺς τὸν Σωτῆρα, καὶ Κτίστην πάντων, ὀρθοδόξως ὑμνούντων σε.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ τετάρτου Ἦχου Προκειμένον ἕμισος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος Ἦχος δ' Στιχ. Τὸ ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ. Τὸ Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ὁσιακόν. Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐἶτα τὸ ἰδιόμοelon. Πάλιν ἡμῖν ἡ ἐτήσιος Σελὶς β' Ὁ κανὼν τῆς ἑνδέκτου μετὰ τῶν εἰρημῶν εἰς Στ'

ᾠδὴ α' Ἦχος α'.

Ἄσωμεν πάντες λαοί, τῷ ἐκ πικρᾶς δουλείας Φαραῶ τὸν Ἰσραὴλ ἀπαλλάξαντι, καὶ ἐν βυθῷ θαλάσσης ποδὶ ἀβρόχῳ ὀδηγήσαντι, ὧδῃ ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Ἄσωμεν πάντες Χριστῷ δι' οὐ συνέστη τὰ πάντα, καὶ ἐν ᾧ διατελεῖ ἀδιάπτωτα, ὡς ἐξ ἀνάρχου φύντι, Θεοῦ Πατρὸς ἐνου-

ποστάτω ᾠδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξαται.

Ἄσωμεν πάντες Χριστῷ, τῷ πατρικῇ εὐδοκίᾳ, ἐπιφανέντι ἐκ Παρθένου, καὶ κηρύξαντι, ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν, ἡμῖν εἰς ἀπολύτρωσιν, ᾠδὴν ἐπινίκιον ὅτι δεδόξαται.

Ἐν Ναζαρέτ εἰσελθὼν, ὁ παροχεὺς τοῦ νόμου, ἐν ἡμέραις τῶν Σαββάτων ἐδίδασκε. νομοθετῶν Ἑβραίοις τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ τὴν ἄφραστον, δι' ἧς ὡς ἐλεήμων σώσει τὸ γένος ἡμῶν.

Ἄδοντες πάντες πιστοί, τὴν ὑπερθαύμαστον Κόρην, τὴν τὸν Χριστὸν τῇ οἰκουμένῃ ἀνατείλασαν, καὶ χαρᾶς τὰ πάντα πληρώσασαν τῆς αἰδίου ζωῆς αἰεὶ ἀνυμνήσωμεν, ὅτι δεδόξαται

Κανὼν τοῦ Ὁσίου εἰς δ' οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Μελίτω τὸν ὕμνον ἐκ πόθου πλέκω ἑκοσμᾶς.

Ἦχος πλ' δ' Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Μετὰ τῶν ἄνω στρατευμάτων ὅσιε, παρεστηκὼς τῷ Θεῷ καὶ τριλαμποῦς αἰγλῆς, ὀλικῶς πληρούμενος, τὸν νοῦν μου φωταγώγησον, ἀνυμῆσαι ἀξίως, τὰ σά σεπτὰ κατορθώματα, καὶ τὸν ἀγιώτατον βίον σου.

Ἐξ ἀπαλῶν σε τῶν ὀνύχων Κύριος, λαμπρῶς ἐδόξασε, τὴν σῆς ψυχῆς βλέπων, τὴν μεγαλειότητα, καὶ τοῦ νοῦς τὸ στάσιμον, καὶ τοῦ ἤθους τὸ πρῶτον, καὶ τὴν φιλόνητον γνῶμην σου, Πάτερ γενναϊόφρον Μελέτιε.

Λελαμπρυσμένος ἀστήρ ταῖς ἀστραπαῖς ταῖς τοῦ Πνεύματος πρὸς τὰ ἑσπέρια καὶ δυτικὰ μέρη, ἐξ ἑώας ἔδραμες· καρδίας κατεφώτησας, ἀμαρτίας τῷ ζῶφω καλυπτομένης Μελέτιε, καὶ πρὸς σωτηρίαν, ᾠδήγησας. **Θεοτοκίον**

Ἐξ ἀπειράνδρου, καὶ σεμνῆς νεάνιδος, ὁ πρὸς αἰώνων Θεός· ὁ τοῦ Πατρὸς λόγος, ὄλον με τὸν ἄνθρωπον, ἀναλαβὼν ἐθέωσε καὶ κατόκισε πάλιν, ἐν Παραδείσῳ δι' ἄφατον! καὶ ἀνυπερέτρητον ἔλεος.

Ἄλλος κανὼν τοῦ Ὁσίου, ποίημα Νικολάου Μητροπολίτου Κορίνθου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς Δὸς χάριν ὕμνησά σε Πάτερ ἀξίως εἰς δ' Ἦχος πλ' δ'

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Δεῦτε τῶν μονοτρόπων, ἱερὰ συστήματα τιμῆσωμεν· ἱεραῖς μελωδίαις, τὸ ἡμέτερον κλέος Μελέτιον.

Ὁλος καθωσιώτης, Πάτερ ἐκ νεότητος τῷ Κτίστῃ σου, σεαυτὸν προσενέγκας, καλλιέρημα τέλειον καὶ ἄμωμον.

Σίββα τοῦ θεοφόρου γένει καὶ πατρίδι σεμνυνόμενος, πολιτείας τῆς τούτου, καὶ τῆς δόξης ἐγένου συμμετοχός. **Θεοτοκίον**

Χαίρε χαρὰ δικαίων, χαίρε τῶν ἁγίων ἐγκαλλώπισμα, χαίρε πάντων ἀνθρώπων, ἱλαστήριον ἄκραντε Δέσποινα.

Καταθασία. Σταυρὸν χαράξας. Ὡδὴ γ' ὁ Εἰρμός Στερέωσόν με Χριστέ ἐπὶ τὴν ἄσειστον πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, καὶ φώτισόν με φωτὶ τοῦ προσώπου σου· οὐκ ἔστι γὰρ ἅγιος πλὴν σου φιλόνητε.

Στερέωσόν ἀγαθέ, ἦν κατεφύτευσε πόθῳ ἐπὶ τῆς γῆς ἡ δεξιὰ σου, κατάκαρπον ἄμπελον, φυλάττων σου τὴν Ἐκκλησίαν Παντοδύναμε.

Ἐν ἔργοις πνευματικοῖς, θεοτερπέσι κομῶντας, τὸ ἔρεστός Κύριε ἔτος, διάγαγε Δέσποτα, τοὺς πίστει σε ὑμολογοῦντας Θεὸν τοῦ παντός.

Γαλήνιόν μοι Χριστέ, τὸν ἐνιαύσιον κύκλον δίδου οἰκτίριμον, καὶ ἐμπλησόν με τῶν λόγων τῶν θείων σου, οὓς ὄφθης φάσκειν Ἰουδαίοις ἐν σάββασιν.

Ὡς μόνην ὑπερφυῶς, τὴν ὑπὲρ ἄνθρωπον χάριν, ἐν τῇ γαστρὶ σου δεξαμένην ἀτρέπτως σκηνώσαντα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, αἰεὶ σε δοξάζομεν. **Ἄλλος, Ὁστερέωσας κατ' ἀρχάς.**

Τὸν σὸν Σταυρὸν ἀναλαβὼν, ἐπὶ τῶν ὤμων τρισμάκαρ, ἦχολούθησας τῷ πλάσαντι λόγῳ, τῷ Σταυρόντε καὶ ταφῆν καὶ τὰ σεπτὰ παθήματα, δι' ἄκραν εὐσπλαχνίαν, ὑπὲρ ἡμῶν ὑπομείναντι.

Ἴδοὺ τὸ πρόσωπον ὄρας, Μελέτιε τοῦ Κυρίου, καὶ τῆς τούτου ὠραιότητος πάτερ, ἀπολαύεις καθαρῶς, ὑπὲρ ἡμῶν οὖν πρόσθευε, τῶν ἐπικαλουμένων, σοῦ τό πανάγιον ὄνομα.

Ὡ παλαισμάτων ἱερῶν ὡ νίκης ἐπουρανοῦ, ἧς ἐνίκησας Μελέτιε μάκαρ, τὸν ἀσώματον ἐχθρόν, ἐν ἀσθενείᾳ σώματος, ψυχῆς δὲ προθυμίας, καὶ τοῦ νοῦς σταθερότητι. **Θεοτοκίον**

Τὴν τῶν Ἀγγέλων χαρμονὴν, τὴν τῶν ἁγίων Ἀγίαν τοῦ Θεοῦ σε τὴν Μητέρα ὑμνοῦντες, ἱκετεύομεν ἀγνή, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Κύριον, καὶ Θεὸν ὡς Υἱόν σου, ἐξήλεοῦσθαι Πανύμνητε.

Ἄλλος, Σὺ τὸ στερέωμα.

Ἄξιος γεγένησαι, σὺ ὁπαδὸς Χριστοῦ Ὁσίε. τὸν γὰρ Σταυρόν, ἠράς σου ἐπ' ὤμων, καὶ αὐτῷ ἠκολούθησας.

Ῥῆμα τὸ σωτήριο, ἐνωτισθεὶς στοργῆν ἄπασαν, τὴν κοσμικὴν ἐβρίψας καὶ μόνον, τὸν Σωτήρα ἠγάπησας.

Ἰαμὰ σοι γέγονεν, ἡ μετὰ πίστεως πρόσφασις, τοῦ ἱεροῦ πέπλου τῆς ἐμφύτου, δυσμάθειας Μελέτιε. **Θεοτοκίον**

Νόμφ ἀμαρτίας με, περιτρεπόμενον στήριζον· νόμφ Θεοῦ ἡ φύσεως νόμος, ἐν τῷ τίκτειν καινίσασα.

Κα

Να

Μιμ

Καταβασίαι. Ῥάβδος εἰς τύπον. Κάθισμα. *Ἦχος πλ' δ' Ἐὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Συνελθόντες τὰ πλήρη τῶν μοναστῶν, τῆς ἡμῶν ξυναυλίας τὸν ἀρχηγόν, ὑμνήσωμεν σήμερον, ἱεροῖς μελωδήμασι· τὸ τῶν ἁγίων κλέος, τὸν νοῦν τὸν οὐράνιον, τοῦ παναγίου Πνεύματος, τὸ ἅγιον τέμενος τὸν ἀσκήσει λάμπαντα, λαμπρότατον ἥλιον καὶ τὸ ζοφῶδες νέφος τῆς πλάνης ἐλάσαντα· οὐ καὶ τῶν λειψάνων, τὴν σορὸν προσκυνοῦντες, καὶ κατασπαζόμενοι, ὁμοφρόνως βοήσωμεν, Θεοφόρε Μελέτιε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μίσημην σου. **Δόξα καὶ νῦν**

Ὁ καιροὺς καρποφόρους καὶ ὑετούς, οὐρανῶθεν παρέχων τοῖς ἐπὶ γῆς· καὶ νῦν προσδεχόμενος, τὰς αἰτήσεις τῶν δούλων σου ἀπὸ πάσης λύτρωσαι, ἀνάγκης τὴν ποιμένην σου· οἱ οἰκτιρμοὶ γὰρ ὄντως, εἰς πάντα τὰ ἔργα σου· ὅθεν τὰς εἰσόδους, εὐλογῶν καὶ ἐξόδους, τὰ ἔργα κατεύθυνον, ἐφ' ἡμᾶς τῶν χειρῶν ἡμῶν, καὶ πταισμάτων τὴν ἄφεισιν, δώρησαι ἡμῖν, ὁ Θεός· σὺ γὰρ ἐξ οὐκ ὄντων τὰ σύμπαντα, ὡς δυνατὸς εἰς τὸ εἶναι παρήγαγες. **Ῥδὴ Δ' δις ὁ εἰρμός.**

Κατενόησα παντοδύναμε τὴν σὴν οἰκονομίαν, καὶ μετὰ φόβου ἐδόξασά σε Σωτήρ.

Ἀπαρχὴν σοι ἐνιαύσιον, ὁ λαός σου προσφέρει, Ἀγγέλων ὕμνοις, δοξολογῶν σε Σωτήρ.

Ὡς φιλόνητος καταξίωσον, ἀρξαμένου τοῦ ἔτους, καὶ συμπληρῶσαι σοι εὐαρέστως Χριστέ.

Παντοκράτορ μόνε Κύριε, τῶν ὑετῶν τὰς ἐλέξεις, γαληνιώσας τῷ κόσμῳ δώρησαι. Θεοτοκίον.

Ὡς λιμένα νῦν τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ βεβαίαν ἐλπίδα τὴν Θεοτόκον πάντες ὑμνήσωμεν.

Ἄλλος, Σὺ μου ἰσχυρὸς Κύριε.

Ὁ μὲν Μωϋσῆς, εἶδε Θεοῦ τὰ ὀπίσθια, ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾶ Μελέτιε, εἶδες δὲ σὺ τούτου προφανῶς, τὸ πρόσωπον Πάτερ, ἐν ἔρει τῆς Μυτιουπόλεως, ἐν ᾧ καὶ τὴν σεπτὴν σου συνεπήξω καλύβην, ὅπως βλέπεις αἰετὸν τοῦ ποθοῦμενον.

Νόμους Θεοῦ, Πάτερ Θεοφρόν Μελέτιε, μελετήσας, ἐν πλαξίν ἐτύπωσας, τῶν καρδιῶν τῶν σῶν φοιτητῶν, δι' ὧν συνετίξεις τὸ ποιμνίόν σου μακάριε, ὃ χρόνων περιόδοις, ἐκπληροῖ τὴν σὴν μάνδραν, ἣν εἰς δόξαν Κυρίου συνέστησας.

Ἀπὸ Θεοῦ, τῆς προφητείας χαρίσματι ἐχοσμῆθης, ἱερὲ Μελέτιε.

καὶ διεώρας προβλεπτικῶς, τὰ μέλλοντα πάτερ, καὶ περὶ τούτων προέλεγες, τοῖς μυσταγωγούμενοις, ὑπὸ σοῦ θεοφάντορ, ἃ τοῖς ἔργοις αὐτοῖς προεώρακας. **Θεοτοκίον.**

Μὴ ἀποστάς, τῶν κόλπων τῶν τοῦ γεννήτορος, ἐν τοῖς κόλποις τοῖς σοῖς ἐπεδήμησεν, ὁ τοῦ Πατρὸς Λόγος καὶ Θεὸς καὶ σάρκα φορέσας, ἐκ τῶν αἱμάτων σου Πάναγνε, τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ὄλην ἔλαβεν ὄλωσ, καὶ αἰώνιος μένει Θεάνθρωπος.

Ἄλλος, Εἰσακήκου Κύριε,

Ὑπερήφανον ἐπαρσιν, Πάτερ τοῦ ἀλάστορος καταβίβληκας, ταπεινώσει συμφραξάμενος, καὶ μελέταις θείαις δυναμιζόμενος. **Μυστηρίων** γενόμενος, θείων ἐν μεθέξει Πάτερ τὰ μέλλοντα, ὡς παρόντα προτεθέασαι, ὡς ἐγγύς τὰ πόρρω κατεμάνθηνες. **Νυσταγμὸν** τοῖς βλεφάροις σου, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς σου ὕπνον οὐκ ἔδωκας, ἕως οἴκον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, σεαυτὸν παμμάκαρ ἀπετέλεσας.

Ἡ Παρθένος συνέλαβεν ἐν γαστρὶ καὶ τέτοκεν τὸν Ἐμμανουήλ, ὡς προφήτης προηγόρευσεν, Ἡσαΐας πάλαι προδηλότατα.

Καταβασίαι. Εἰσακήκου Κύριε Ῥδὴ ε' ὁ εἰρμός
Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες ὑμνοῦμεν σε Χριστέ, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ παράσχου φιλόνητος.

Ὁ πληρῶν τὰ σύμπαντα χρηστότητος Χριστέ, σὺ εὐκρατῆ καὶ εὐφορον, εὐλογίαις στεφανούμενον, τὸν πολύκυκλον χρόνον, τοῖς δούλοις σου δώρησαι.

Τὴν τοῦ ἔτους ἀμειψίν ἀνάδειξον ἡμῖν, μεταβολὴν πρὸς κρείττονα, εἰρηναίαν τε κατάστασιν, τοῖς εἰδόσι σε Λόγε Θεοῦ, ὁμοιωθέντα βροτοῖς.

Ἐπὶ γῆς ἐλήλυθας συνάναρχε Πατρί, τοῖς αἰχμαλώτοις ἄφεισιν, καί πυροῖς ἀνάβλεψιν, πρὸς Πατὸρ ἀναγγέλλων, ὁ χρόνων ἐπέκευνα. **Θεοτοκίον.**

Τὰς ἡμῶν ἐλπίδας Θεοτόκε ἀγνή, καὶ τὴν ἡμῶν πεποιθήσιν, ἐπὶ σὲ ἀνατιθέμεθα, εὐμενῆ ἡμῖν δίδου Παρθένε ὃν ἔτεκες.

Ἄλλος, Ἴνα τί με ἀπόσω

Νοῦς δὲ ὁ σὸς Πάτερ, ἄμωμος ἐγένετο τοῖς δικαιομασί, τοῦ κοινου Δεσπότη, ὃν ποθήσας σαρκὸς κατεκράτησας, καὶ θαυμάτων χάριν, πεπλουτηκῶς νόσους ἰᾶσαι, καὶ ψυχῶν χαλεπώτατα τραύματα.

Ὁ θεόσοφος νοῦς σου, Πάτερ ὡς ἠνίοχος ἐμπειρικώτατος, ἔχα-

Συνομή

ὑπὸ

λιναγάγει, τῆς σαρκὸς σκιρτήματα καὶ πρὸς τὸν δρόμον ἤγητο τὸν οὐράνιον ἄνω, καὶ Βασιλέα τοῦ σύμπαντος, καὶ ὁρμὴν δὲ κατέσχε τὴν ἄτακτον.

Νικητὴς τροπαιοῦχος, κατὰ τῶν δαιμόνων ἐφάνης μακάριε, προσευχαῖς, νηστειαῖς, ἐγκρατεῖα, καὶ θείοις παθήμασι, τὸ τοῦ νοῦς δὲ ξίφος, ἠχοημένον κατ' ἐκείνων, ἀνατεινὼν δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ἐθαυμάστωσας ὄντως, νῦν ἐπ' ἐμοὶ Δέσποινα, τὰς εὐεργεσίας σου κόρη, καὶ τὰ ἐλέη σου, ὅθεν δοξάζω σε, καὶ ἀνυμῶ καὶ γεραίρω, τὴν πολλὴν καὶ ἄμετρον κηδεμονίαν σου.

Ἄλλος, ὀρθρίζοντες δοῶμεν σοὶ Κύριε.

Σοφίας γεγωνὸς ἐνδιαίτημα, τῆς ἐνθέου σοφίας κοσμοφρονας, ἄφρονας πάτερ ἀπέδειξας.

Ἀπέφυγες τὸν κόσμον δι' ἔρωτα, τῆς ἀγνείας ἀλλὰ παιδῶν πέφυκας πατὴρ μυρίων ἐν πνεύματι.

Ἰδεῖν ὡς θεμιτὸν κατηξίωσαι, θεομάκαρ Θεὸν τὸν ἀόρατον, τὸν νοῦν σαφῶς καθηράμενος.

Θεοτοκίον.

Σοφία ἢ τὸ πᾶν οὐσιώσασα, οὐσιώθη ἐκ σοῦ θεονούμφευτε, τὸ καθ' ἡμᾶς ὡς ἠυδόκησε.

Καταδασία. Ὁ τρισμάκαριστος Ὁδῆ, ὁ Εἰρηνός.

Τὸν Προφῆτην διέσωσας, ἐκ τοῦ κήτους φιλάνθρωπε, καμὲ τοῦ βυθοῦ τῶν πταισμάτων, ἀνάγαγε δέομαι.

Πολιτείας ἀπάρχασθαι, εὐαρέστου σοὶ Δέσποτα, σὺν τῇ ἐτήσιφ ἀπάρξει, ἡμᾶς καταξίωσον.

Ἡμερῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, ἐν μεθέξει τοῦ νόμου σου, ἀνάδειξον πλήρεις οἰκτιρμῶν, Σωτὴρ τοὺς ὑμνοῦντας σε.

Θεοτοκίον.

Τοὺς εἰς σέ καταφεύγοντας, ἀπὸ πάσης δεόμεθα, ρῦσαι ἀπειλῆς ἢ τεκοῦσα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ἄλλος. Ἰλάσθητί μοι Σωτὴρ.

Κανόνα τῶν ἀρετῶν, καὶ τῶν θαυμάτων σε πέλαγος, ἀνέδειξεν ὁ Χριστός, τρισμάκαρ Μελέτιε, καὶ φωστῆρα λύοντα, ταῖς σαῖς φωταυγίαις, τῆς κακίας τὴν σκοτόμεναν.

Πατὴρ καὶ σωφρονιστής, πολλῶν ἐγένου μακάριε, διὸ καὶ πλήθη πολλὰ, ὀπίσω σου ἐδράμον, καὶ καθωδηγήθησαν, ταῖς σαῖς νοουθεσίαις, εἰς πορείαν τὴν οὐράνιον.

Ὁ λόγος σου γλυκασμός, ὑπῆρχεν ἀγαλλιιάσεως, πικρίαν ἀποσοβῶν, ἀνθρώπων ἐν πάθει, καὶ πόνοις, καὶ θλίψεσι, περιπεπρωκότων, ὁσιώτατε Μελέτιε.

Θεοτοκίον.

Ν. 1. 1. 1.

Θεογεννητορ ἀγνή, τὸν σὺν Υἱὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν, μὴ καύτη ὑπὲρ ἡμῶν, ζεῖ ἱκετεύουσα, τῶν προσκαλουμένων σε, τὴν ὄντως βεβαίαν, προστασίαν καὶ ἀντίληψιν.

Ἄλλος. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Εμάκρυνας, φυγαδεύων ὅσιε, καὶ ἠύλισθη, ὄρεσιν ἐν ἐρήμοις, τὰς κοσμικὰς ὑπεκλίνας ὀχλήσεις, ἀλλ' ὁ Θεὸς καὶ Σωτὴρ πρὸς ὃν ἠλπικας καὶ ἠράς σου τοὺς ὀφθαλμούς πολιστὴν τῶν ὀρέων σε ἔδειξε.

Ποικίλους σοι, πειρασμοὺς ἐξήγειρε, τῶν δικαίων ὁ πολέμιος ἄτερ, ἀλλὰ τῆς σῆς, εὐκυνδρίας τὸν τόνον, ὑποχαλάσαι σὺδ' ἄλλως ἐξίσχυσεν, αὐτὸς δὲ μᾶλλον τῇ πληρῇ, τῶν ποδῶν σου δεινῶς συμπεπόδισται.

Ἀνέτειλας τοῖς ἐν γῆ ὡς ἥλιος, τῷ πυρσῷ τῆς εὐσεβείας φωτίζων, καὶ ἀρετῶν διατπειρῶν τὸ φέγγος, καὶ σωφροσύνης διδάσκων παιδρότητα, Μελέτιε σαῖς προσευχαῖς, καὶ νῦν τὴν οἰκουμένην εἰρήνευσον.

Θεοτοκίον.

Μὴ καύτη, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, Παναγία Θεοτόκε Παρθένε, ὅτι πιστῶν, στήριγμα σὺ ὑπάρχεις, καὶ τῇ ἐλπίδι τῇ σῇ κραταιούμεθα, καὶ πόθῳ σέ καὶ τὸν ἐκ σοῦ, σαρκωθέντα ἀφράστως δοξάζομεν.

Καταδασία. Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγγνοις.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ προθένοιο σήμερον.

Ἐξ ἐφῶς ἐνδοξε, πρὸς τὴν ἐσπέραν φοιτήσας, ὡσπερ ἄλλος ἥλιος, τῶν ἀρετῶν τὰς ἀκτίνας, ἠπλωσας, καὶ συνηγάγω πρὸς τὴν σὴν θάλψιν, ἅπαντας παθῶν τοὺς ψύχει χειμαζομένουσ, ὅθεν νῦν σε συνελθόντες, ἀνευφημοῦμέν Μελέτιε ὅσιε.

Ὁ οἶκος

Τῇ μελέτῃ καλῶς ἐμμελετῶν τοῦ κτίσαντος, ὡς αὐτοῦ μαθητῆς ἐκγυμνασθεῖς μακάριε, δωρεῶν ἄβλων Πνεύματος κατηξιώθησ· ὅθεν εἰλκυσσας πολλοὺς πρὸς τὴν σὴν μίμησιν, καταλιπόντας βίου τὸν τάραχον, καὶ ἀσκητικὴν ἀνθελομένους ζωὴν ὦν παιδοτροβίης ὑπῆρξας θεῖος, καὶ πρακτικὸς ὑψηλότης, εἰς πολὺ μέρος αὐξήσας, οἱ καὶ πίστει κροτοῦσι τὴν σὴν μνήμην γηθοσύνης, ἀνευφημοῦντες Μελέτιε ὅσιε,

Μὴν Σεπτέμβριος ἔχων ἡμέρας λ'.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας, εβ' καὶ ἡ νύξ ὥρας, εβ'

Εἰς τὴν α' ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου, ἦτοι τοῦ νέου ἔτους

» Ἰνδίκτον ἡμῖν εὐλόγει νέου Χρόνου.

» Ὡ καὶ παλαιέ, καὶ δι' ἀνθρώπους νέε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Μελετίου τοῦ Νέου, τοῦ ἐν τῷ ὄρει τῆς Μυτιουπόλεως ἀσκήσαντος, ἐν ἔτει 1,130.

- » Νόμους μελετῶν, Μελέτιος Κυρίου.
- » Πέφυκε δένδρον, ἀρετῶν καρποφόρων.
- » Ἐξέπτη Μελέτιος, ἐν εισοδίῳ Λυκάβαντος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμην ποιούμεν τοῦ γενομένου θαύματος παρὰ τῆς Ἁγίας Θεοτόκου ἐν τῇ Μονῇ τῶν Μιασηνῶν· καὶ μνήμη τοῦ γενομένου ἐμπρησμοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν τοῦ στυλίτου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς ὁσίας Μάρθας μητρὸς τοῦ ὁσίου Συμεῶν, καὶ τῆς ὁσίας Εὐανθίας· καὶ ἡ κοίμησις Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἁγίων τεσσαράκοντα γυναικῶν μαρτύρων παρθένων καὶ ἀσκητριῶν, καὶ Ἀμμοῦν διακόνου καὶ διδασκάλου αὐτῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων καὶ αὐταδέλφων, Εὐδόου, Καλλίστης, καὶ Ἐρμούγενοῦς.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις προσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ' ὁ Εἰρμός.

Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα συντραπέντες, δυσεβοῦς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐπτοήθησαν· ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐστῶτες ἐψαλλον, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀρχόμενοι τοῦ ἔτους, καὶ τῶν ὕμνων ἀπαρχὴν ποιούμεθα, τῷ βασιλεύοντι Χριστῷ βασιλείαν τὴν ἀπέραντον, ἐ ὀρθόδοξος λαός, εὐσεβῶς μέλλοντες· ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ ὢν πρὸ τῶν αἰώνων, ἐπ' αἰῶνά τε καὶ ἔτι Κύριος, τοῖς ἀναμέλουσι Χριστέ, ἡ πηγὴ τῆς ἀγαθότητος, τῶν χριστῶς δωρεῶν τὸ ἔτος πλήρωσον· ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. **θεοτοκίον.**

Ὅτι δὲ δούλοι τῷ Δεσπότη, εἰς προσβείαν τὴν ἀγνήν Μητέρα σου, σοὶ προβαλλόμεθα Χριστέ, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, τὸν λαόν σου ἀγαθὴ ῥυθῆναι ψάλλοντα· ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄλλο Κεῖς

Ὅλην προσανέθηκας, τὴν τῆς καρδίας Θεῷ ἔφεσιν, ὃν καὶ στέργων ἐν πίστει, αὐτὸν ἐζήτεις ἀνερευνόμενος, τῶν προ-

σταγμάτων αὐτοῦ τὴν σωτήριον, νομοθεσίαν σεπτέ, δι' ἧς ἐφεῦρες ζωὴν.

Ἵμνεῖν ἐπιέμενος, Θεοῦ τὴν δόξαν τὴν ἀνεκλάλητον, τὰ προσκκια πάντα, ἐμίσησας Μελέτιε, καὶ εὐχαρίστως Κυρίῳ ἐκρυάζεις· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Πηγάζει χαρίσματα. τῶν ἱαμάτων ἡ θεία λάρναξ σου, καὶ καρδίας εὐφραίνει, τῶν προστρεχόντων ταύτη μάκαριε, οἱ περ τὸν ὕμνον τῶν παιδῶν κραυγάζουσιν, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

θεοτοκίον

Λαθοῦσα τῆς φύσεως, τοὺς νόμους κόρη Θεὸν ἐκύησας, ὃν καὶ φέρεις ἀγκάλαις, ἔσθ' ὑπὸ Ἀγγέλων ὑμνολογούμενον, ἀλλὰ μὴ παύτη αὐτὸν αἶε ἱκετεύουσα, Παρθενομήτορ ἀγνή, ὑπὲρ τοῦ κόσμου παντός.

Ἄλλος. Παῖδες ἐβραίων ἐν καμίνῳ

Ἐστῆς τοῦ δρόμου καὶ τοῦ πόθου, τὸ ἀκρότατον κατείληρας παμμακάρο, ἐφετῶν ὧ κραυγάζεις ἀπαύστως σὺν Ἀγγέλοις, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥύεται πάτερ Ἡσαΐας, ἄκροισ χεῖλεσιν, ἀνθρακος θείου θίξας σὺ δὲ ὄλος, ὄλω πυρὶ προσομιλήσας τῷ τριλαμπεῖ ὀλόφωτος διαλάμπεις εἰς αἰῶνας.

Ἄρτι τὰ ἐπαθλα τῶν πόνων, καὶ βραβεῖα τῶν τόνων σου ἐπέχων, μὴ ἐλλείπῃς τοῦ σοῦ, ποιμνίου προστατεύων, εὐλογητὸς εἶ κράζοντος, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. **θεοτοκίον**

Ἐνὸν θαῦμα τὸ σὸν Παρθενομήτορ. ἄνθρωπος γὰρ τίκεις, ὃν Πατὴρ πρὸ αἰώνων, ἀπορρήτως γεννᾷ καὶ τρέφεις τὸν τροφέα μητροπρεπῶς βαστάζεις δὲ τὸν βαστάζοντα τὴν κτίσιν.

Καταβασία. Ἐκνοον. ᾠδὴ η' Εἰρμός

Τὸν τοὺς ὑμνολόγους ἐν καμίνῳ διαφυλάξαντα παῖδας, καὶ τὴν βροντῶσαν κάμινον, μεταβαλόντα εἰς δρόσον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ὕμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ἀρχηγῷ τῆς σωτηρίας Χριστέ, ἀπαρχὴν σοὶ προσφέρει τὴν ἐνιαύσιον, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία, κραυγάζουσα, ὕμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῷ διεξάγοντι τὰ πάντα Θεῷ καὶ καιροὺς ἀλλοιοῦντι, πρὸς τὴν πολύτροπον τῶν ἀνθρώπων κυβέρνησιν ψάλλομεν· ὕμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. **θεοτοκίον**

Τὴν Θεομήτορα Παρθένον ἀγνήν, ἐν ἐτῶν περιόδοις καὶ ἐλιξέσιν, ὀρθόδοξων βροτῶν τὰ συστήματα, ὕμνοῦμεν σε ὡς Θεοτόκον, καὶ παντῶν σωτηρίαν.

"Αλλος. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἐγκωμίους τιμήσωμεν, τὸν Μελέτιον ἅπαντες, ὡς ἐμπεπλησμένον ἐναργῶς τῆς χάριτος, καὶ θείαις ταῖς ἐλλάμψεσι, πεφωτισμένον ἄριστα, τὸν δημιουργόν, καὶ λυτρωτὴν ἐκβοῶντες οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καρτερωτάτοις βήμασι, τὸν ἐχθρόν κατεπάτησας, καὶ ἡγαλιάσθης, ἀληθῶς τῷ Πνεύματι· ἐντεῦθεν ὁ ἀίδιος, σὲ Μελέτιε πάνσεμνε, θεῖε ὑπεδέχθη, τὰ βραβεῖα τῆς νίκης, κατέχοντα καὶ πίστει, τῷ Σωτῆρι βοῶντα, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥαῖος εἰ εἰς ὄρασιν, καὶ καλὸς παμμακάριστε, ὡς ἀπὸ τῆς ἐξωθεν, λαμπροτάτης ὄψεως, τὴν ἐνδοθεν φαιδρότητα, τῆς σῆς ψυχῆς δεικνύσθαι, τοῖς ἐνατενίζουσι σοῦ τῇ θείᾳ μορφῇ, καὶ γλίχισθαι, συμπάλλειν, μετὰ σοῦ τῷ Κυρίῳ, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. **θεοτοκίον**

Κόρη Θεοῦ τὸ σκήνωμα, τὸ πανάγιον τέμενος, στάμνε μαννάδοχε, κιβωτὴ τῆς χάριτος, καὶ κλίμαξ ἐπουράνιη, σὺν Μελετίῳ τῷ ἱερῷ, καὶ ταῖς στρατιαῖς τῶν οὐρανίων ταγμάτων, καὶ πᾶσι τοῖς ἁγίοις, τὸν Ἰῶν καὶ Θεόν σου, μὴ παύσῃ δυσωποῦσα, ὑπὲρ τῶν σὲ ὑμνούντων.

"Αλλος Τὸν Βασιλέα τῶν

Ἰασαι θεοφόρε, τὸ ἀσθενές, τῆς ψυχῆς μου καὶ σαρκὸς κατεύνασον, τὰ κύματα ἐν βίῳ ὅπως ἀνυμνῶ σε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς εὐκλεῆς ὄλος σου ὁ βίος, ὡς αἰσία ἡ τελετὴ σου μάκαρ ὡς μεγίστη ἡ χάρις ἧς κατηξιώθης εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας

Δόξα.

Νοῦς ὁ Πατὴρ ἀγέννητος, λόγος ὁ Ἰῶς γεννητός, καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον ἐκπορευτὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς, εἰς Θεὸς τὰ Τρία ὑμνεῖτε εἰς αἰῶνας. **Καὶ νῦν**

Ἰσοσθενῆ ὁμότιμον, ὄντα τῷ Πατρί τὸν Ἰῶν τίκεις ὑπὲρ λόγον, καθ' ἡμᾶς Θεοτόκε, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου.

Καταβάσ' εὐλογεῖτε παῖδες

Ὡδὴ θ' εἰρμὸς.

Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος ἐδειξεν ἀφλεκτος, καὶ νῦν καθ' ἡμῶν τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσαν, κατασβέσαι αἰτοῦμεν τὴν κάμινον, ἵνα σε θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Λόγε τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις, καὶ ἀληθῆς σοφία καὶ ἐνυπόστατος, ἡ συνέχουσα καὶ κυβερνώσα τὰ πάντα σοφῶς, καὶ τὸν νῦν ἐπιστάντα τοῖς δούλοις σου, καιρὸν ἐν καταστάσει, γαληνιώσῃ διεξάγαγε.

Μῶνη πρὸ αἰῶνων πέφυκας, ὡς ποιητῆς αἰῶνων καὶ βασιλεύουσα Τρισυπόστατε μία Θεότης ἀμέριστε, ταῖς λιταῖς τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος, τὸ ἔτος νικηφόρον τῇ κληρουχίᾳ σου ἀνάδειξον.

Σῶτερ τοῦ παντὸς καὶ πρύτανι, δημιουργὴ καὶ παντοκράτορ τῆς κτίσεως, ταῖς δεήσεσι τῆς ἀλοχεύτως τεκούσης σε. τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι, τηρῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἀκαταπαύστως ἀστασίαστον.

"Αλλος. Ἐφροῖξε πᾶσα ἀκοή.

Ὅσιος ἄκακος εὐθύς, πρὸς σώφρων ἰλαρὸς ἀγαθώτατος, ἀπλοὺς ἀόρητος, οἰκτίρμων πάτερ καὶ ἀγιώτατος, καὶ ἀρετῶν ὑπογμαμμός, κανὼν εὐθύτητος, ὠράθης μέγιστος, παραικῶν δὲ ἐπὶ γῆς, καὶ τῷ Θεῷ δὲ συνών.

Σήμερον χαίρει μοναστῶν, ἱερά καὶ θεοφόρος πανήγυρις, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου, καὶ συγκαλεῖτε πιστῶν συστήματα, καὶ μελωδεῖ χαρμονικῶς, τῷ σὲ χαριτώσαντι, Θεῷ Μελέτιε, τὸ τρισάγιον καὶ θειότατον μελωδήμα.

Ἄναρχε ἄκτιστε μονάς, ὑμνουμένη ἐν τρισὶν ὑποστάσεσι, Θεὲ ἀίδιε ταῖς Μελετίου τοῦ σοῦ θεράποντος, πρεσβείαις σφῆζε τὸν λαόν, πάντα παντὸς κινδύνου, καὶ τρυφῆς τῆς αἰδίου ἀξιώσον. **θεοτοκίον**

Σὲ πάντες ἔχομεν πιστοὶ, καταρύγιον Παρθένε πανύμνητε, καὶ παραμύθιον, καὶ προστασίαν καὶ ἰλαστήριον, τεῖχος καὶ σκέπη, κραταιὰν καὶ λιμένα εὐδίων, καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ παράκλησιν καὶ θείαν ἀντίληψιν.

"Αλλος. Κυρίως θεοτόκον.

Καλῶς ἠγωνισμένος, πάτερ καὶ τὸν δρόμον, τετελεκῶς τῆς ἀσχίσεως, τετηρηκῶς τε τὴν πίστιν, δέχου τὸ στέφος λοιπόν.

Λαμπρὰ καὶ χαρμολύπη, πλήρης σου ἡμνήμη, τῶν μοναστῶν τὰς χορείας εὐφραίνουσα, καὶ τῶν πιστῶν τὰς καρδίας καταφωτίζουσα. **Δόξα.**

Αἰῶνιε παντάναξ, Πάτερ Λόγε Πνεῦμα, τοὺς εἰς σὲ προστρέχοντας, πίστει περίσωζε, ταῖς Μελετίου πρεσβείαις τοῦ σοῦ θεράποντος. **Καὶ νῦν.**

Ῥαῖος ὁ καρπὸς σοῦ, ἔφυ Θεοτόκε, οὐχὶ φθορᾶς τοῖς μετέχουσι πρόξενος, ἀλλὰ ζωῆς τοῖς ἐν πίστει σὲ μεγαλύνουσιν.

Καταβασία. Μυστικός εἶ Θεοτόκα Καί. Ὁ διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου.

Ἑξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουσίθητε

Ὁ μέγας καὶ πανθαύμαστος, ἐν ἀσκηταῖς Μελέτιος χορούς ὁσίων ἀγείρει, εἰς τὴν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, πιστῶς συνεορτάσαι νῦν, ταῖς τῶν Ἀγγέλων τάξεσι καὶ τὸν Δεσπότην ὑμνήσαι, τὸν Βασιλέα τῆς δόξης αἶνον Τρισάγιον μέλλων.

Σοφίας καὶ προγνώσεως, πηγὴ ὑπάρχων Κύριε, τὸν ἐνεστώτα νῦν κύκλον, εἰρηνικὴν διανύσαι, ἀξίωσον τοὺς σοὺς δούλους, τοῖς Βασιλεῦσι τρόπαια, ὡς ἀγαθὸς δωρούμενος, πρεσβεῖαις τῆς Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρά.

Ἦχος δ' Ὡς γεναῖον ἐν μάρτυσι.

Ἐπλήσθη ἡ ἔρημος, παρὰ σοῦ παναοίδιμε, ἐδιώχθη πνεύματα πονηρότατα, καὶ μοναχῶν οἰκητήρια, γεγέννηται τίμια, δοξαζόντων τὸν Θεόν, ἐν τοῖς ἔργοις Μελέτιε, φιλοπόνως τε, τὸ γλυκύτατον μέλι τῆς ἐνθέου ἀρετῆς ἐργαζομένων τὸν βίον σου.

Τῶν παθῶν τὰ ζιζάνια ὦ Μελέτιε ὄσσε, ὁ ἐχθρὸς ἐπείγεται ἐγκατασπεῖραι μοι, ταῦτα βοᾷ σοι τὸ ποιμνιον, τὸ σὸν ἀλλ' ἀγρύπνοις σου, ἱκεσίαις καθαραῖς, ἀβλαβῆ με συντήρησον, ὅπως ἄξιος, τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων σῖτος θείας, ἀποθήκης χρηματίσω δι' ἀρετῆς τελειούμενος.

Ἰατρὸν ἐμπειρότατον, νοσημάτων γινώσκουσα, τῶν ψυχῶν μακάριε ἦν συνήθροισας, ποιμνὴν βοᾷ σου θεράπευσον, τὰ τραύματα ὄσσε, ἃ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ, τὰ δεινὰ ἐνεποίησε, τῇ καρδίᾳ μου, ὑγιῆ με καὶ σῶσον ἱκετεύων, τὸν Δεσπότην συντηρήσαι, παντοίας βλάβης ἀμέθεκτον.

Δόξα Ἦχος πλ' β'

Τὸν τῆς Ἑλλάδος καμφαῆ καὶ τηλαυγῆ φωστῆρα, τῶν μοναστῶν τὸ κλέος, τῶν ἀρετῶν τὸ λαμπρὸν ἐνδιαίτημα, ἐφυμνίους εὐφημήσωμεν τῶν ὀρθοδόξων οἱ δῆμοι κροτοῦντες καὶ λέγοντες· χαίροις τῶν θαυμάτων ὁ ποταμὸς, καὶ τῶν ἰαμάτων τὸ πέλαγος· χαίροις ὁ νοῦς ὁ οὐράνιος, ὁ τὴν ὑλώδη σύνθεσιν διαπτὰς ὡς αἰθέριος· χαίροις τῶν ἐν ἀνάγκαις, καὶ νόσοις, καὶ κινδύνοις, καὶ δυσημερίαις, βεβαία προστασία· χαίροις θεόφρον Μελέτιε. τρανῶς νῦν καθορῶν. Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν περ μὴ παύση πρεσβεῶν ὑπὲρ παντὸς τοῦ λαοῦ, τοῦ δοξαζόντος τὴν σεβάσμιον μνήμην σου.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός·

Ὁ πνεύματι Ἁγίῳ συνημμένος, ἀναρχε λόγε καὶ Ὑιέ, ὁ

πάντων ὀρατῶν καὶ ἀοράτων συμπαντουργὸς καὶ συνδημιουργὸς τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ εὐλόγησον, φυλάττων ἐν εἰρήνῃ τῶν ὀρθοδόξων τὰ πλήθη· πρεσβεῖαις τῆς Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων σου.

Δοξολογία καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς δὲ τὴν Λειτουργίαν, τὰ τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ κανόνος, γ' καὶ Ὡδὴ γ' Ἦχος α' Στερέωσόν με Χριστέ.

Στερέωσον ἀγαθέ, ἦν κἀτεφύτευσε πόθῳ ἐπὶ τῆς γῆς ἡ δεξιὰ σου κατὰ καρπὸν ἄμπελον, φυλάττων σου τὴν Ἐκκλησίαν Παντοδύναμε.

Ἐν ἔργοις πνευματικοῖς, θεοτερπέσι κομῶντας, τὸ ἐρεστός Κύριε ἔτος, διήγαγε Δέσποτα, τοὺς πίστει σὲ ὑμνολογοῦντας Θεὸν τοῦ παντός.

Γαλήνιον μοι Χριστέ, τὸν ἐνιαύσιον κύκλον δίδου οἰκτίριμον, καὶ ἐμπλησόν με τῶν λόγων τῶν θείων σου, οὓς ὠφθης φάσκων Ἰουδαίοις ἐν σάββασσι.

Ὡς μόνην ὑπερφυῶς τὴν ὑπὲρ ἄνθρωπον χάριν, ἐν τῇ γαστρὶ σου δεξαμένην ἀτρέπτως σκηνώσαντα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἀεὶ σε δοξαζόμεν.

Ὡδὴ ε' Ἰλασθητέ μοι Σωτήρ

Κανόνα τῶν ἀρετῶν, καὶ τῶν θαυμάτων σε πέλαγος, ἀνέδειξεν ὁ Χριστὸς τρισμάκαρ Μελέτιε, καὶ φωστῆρα λύοντα, ταῖς σαῖς φωταυγίαις, τῆς κακίας τὴν σκοτόμεναν.

Πατήρ καὶ σωφρονιστῆς πολλῶν ἐγένου μακάριε, δι' ὃ καὶ πλήθη πολλὰ, ὀπίσω σου ἔδραμον, καὶ καθωδηγήθησαν, ταῖς σαῖς νοουθεσίαις, εἰς πορείαν τὴν οὐράνιον Δόξα.

Ὁ λόγος σου γλυκασμὸς, ὑπῆρχεν ἀγαλλιᾶσεως, πικρίαν ἀποσοβῶν, ἀνθρώπων ἐν πάθει, καὶ πόνοις καὶ θλίψεσι, περιπεπτωκότων, ὀσιώτατε Μελέτιε.

Καὶ νῦν.

Θεογεννητορ ἀγνή τὸν σὸν Ὑἱὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν, μὴ παύση ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ ἱκετεύουσα, τῶν προσκαλουμένων σε τὴν ὄντως βεβαίαν, προστασίαν καὶ ἀντίληψιν.

Ἀπολυτικὸν Ἦχος δ'

Ὡς ἐνσάρκος Ἄγγελος, καὶ ὑπηρέτης Χριστοῦ, ὡς ἐνδοξὸς ἄνθρωπος, καὶ ἀσκητῶν καλλονή, Μελέτιε ὄσσε, χάριτας θεοδότους, ἐκομίσω διώκειν, πνεύματα πονηρίας, καὶ νοσοῦντας ἰᾶσθαι, δι' ὃ καὶ ἡ σεπτὴ σου σορὸς βρῦει ἰάματα.

Κοντάκιον.

Ἐξ ἐφάσ ἐνδοξε, πρὸς τὴν ἐσπέραν φοιτήσας, ὥσπερ ἄλλος ἥλιος τῶν ἀρετῶν τὰς ἀκτίνας, ἠπλώσας καὶ συνηγάγω πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀπαντας παθῶν τοὺς φύγει χειμαζομένους, ὅθεν νῦν σε συνελθόντες, ἀνευφημοῦμεν Μελέτιε ὅσιε.

Μεγαλυνάριον.

Δεῦτε νῦν τιμήσωμεν οἱ πιστοί, ἀσκητῶν τό κλέος, μοναζόντων τὴν καλλονήν, τὸν ὑπὲρ Κυρίου, θανόντα ἐν ἀσκήσει, συζῶντα δὲ ἐν Ἁγγελιοῖς Χριστοῦ Μελέτιον.

Ἀπόστολος τοῦ ἁγίου Σίββα. Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον. Τέλος καὶ τῷ θεῷ δόξα.

Μετὰ τὸν Πολυέλειον

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθός. ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τῶν θεῶν, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ, ἀλληλούια.

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ τῶν Κυρίων, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ, ἀλληλούια.

Τῷ ποιήσαντι θαυμάσια μέγала μόνῳ, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Τῷ ποιήσαντι τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Τῷ στερεώσαντι τὴν γῆν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ἀλληλούια· εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Τῷ ποιήσαντι φῶτα μέγала μόνῳ, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Τὸν ἥλιον εἰς ἐξουσίαν τῆς ἡμέρας, ἀλληλούια ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας εἰς ἐξουσίαν τῆς νυκτός, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Τῷ πετάξαντι Αἴγυπτον σὺν τοῖς προτοτόκοις αὐτῶν, ἀλληλούια ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Καὶ ἐξαγαγόντι τὸν Ἰσραὴλ ἐκ μέσου αὐτῶν, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Ἐν χειρὶ κραταίᾳ καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Τῷ καταδιελόντι τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν εἰς διαρέσεις, ἀλληλούια ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Καὶ διαγαγόντι τὸν Ἰσραὴλ διὰ μέσου αὐτῆς, ἀλληλούια ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Καὶ ἐκτινάξαντι Φαραῶ, καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ εἰς θάλασσαν ἐρυθρὰν, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Τῷ πατόξαντι βασιλεῖς μεγάλους ἀλληλούια, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Καὶ ἀποκτείναντι βασιλεῖς κραταιούς, ἀλληλούια ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Τὸν Σιών βασιλέα τῶν Ἀμορραίων, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Καὶ τῶν Ὠγ Βασιλέα τῆς Βασάν, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Καὶ δόντι τὴν γῆν αὐτῶν κληρονομίαν, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Κληρονομίαν Ἰσραὴλ δούλῳ αὐτοῦ, ἀλληλούια ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Ὅτι ἐν τῇ ταπεινώσει ἡμῶν ἐμνήσθη ἡμῶν ὁ Κύριος, ἀλληλούια ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Καὶ ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Ὅ διδούς τροφήν πάση σαρκί, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ. ἀλληλούια.

Ἐκλογή. τῆς δεήσεώς μου. ἀλληλούια

Ἐπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι, καὶ εἰς σήκουσε τῆς δεήσεώς μου. ἀλληλούια.

Ἐστήσεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατεύθυνε τὰ διαδήματά μου ἀλληλούια.

Ἰδοὺ ἐμάκρυνα φυγαδεύων, καὶ ἠύλισθην ἐν τῇ ἐρήμῳ. ἀλληλούια.

Ὁμοιώθην πελακάνι ἐρημικῷ καὶ ἐγεννήθην ὡσεὶ νυκτικόραξ ἐν οἰκοπέδῳ. ἀλληλούια.

Ἠγρύπνησα καὶ ἐγενόμην ὡς στρουθίον μονάζως ἐπὶ δώματος ἀλληλούια.

Ἐγεννήθη τὰ δάκρυα μου ἐμοὶ ἄρτος ἡμέρας καὶ νυκτός. ἀλληλούια.

Τὰ γόνατά μου ἠσθένησαν ἀπὸ νηστείας, καὶ ἡ σάρξ ἠλλοιώθη δι' ἔλαιον. ἀλληλούια.

Ὅτι σποδὸν ὡσεὶ ἄρτον ἔφαγον καὶ τὸ πόμα μου μετὰ κλαθ-
μοῦ ἐκίρων.

Ἐκοίμῃσα ἐν τῷ στεναγμῷ μου λούσω καθ' ἐκάστην νύκτα
τὴν κλίνην μου, ἐν δάκρυσί μου τὴν στρωμνὴν βρέξω.

Ὅτι ἐπελαθόμην τοῦ φαγεῖν τὸν ἄρτον μου.
Ἀπὸ φωνῆς τοῦ στεναγμοῦ μου ἐκολλήθη τὸ ὄστούν μου τῇ
σαρκί μου

Ἐδίψησέ σε ἡ ψυχὴ μου ποσαπλῶς σοι ἡ σὰρξ μου ἐν γῆ
ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ

Ὅτι ἐκύκλωτάν με κύνες πολλοὶ συναγωγῇ πονηρευομένων
περιέσχον με.

Τὸ ἀγαλλιάμά μου λύτρωσαί με ἀπὸ τῶν κυκλῶντων σε.

Πλεονάκεις ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητος μου
Ὀλην τὴν ἡμέραν παρετάσσοντο πολέμους.

Ἐνέτειναν τῶν αὐτῶν πρᾶγμα πικρόν, τοῦ κατατοξεύσαι ἐν
ἀποκρύφοις ἄμμων.

Οὔτε ἡ ἀνομία μου οὔτε ἡ ἁμαρτία μου Κύριε.
Ἄνευ ἀνομίας ἔδραμον καὶ κατεύθυνα.

Ἐγὼ δὲ ἐν τῷ αὐτοῦ παρενοχλεῖν μοι ἐνεδουμένην σάκον, καὶ
ἐταπεινοῦν ἐν νηστείᾳ τὴν ψυχὴν μου.

Ἐκοίμῃσα κράζων, ἐβραγχίασεν ὁ λάρυγξ μου, ἐξέλιπον οἱ
ὀφθαλμοί μου ἀπὸ τοῦ ἐλπίζειν με ἐπὶ τὸν Θεὸν μου.

Προσεδεχόμενη τὸν Θεὸν τὸν σώζοντά με ἀπὸ ὀλιγοψυχίας καὶ
ἀπὸ καταγιγδός.

Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσαν, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἠμυνάμην
αὐτούς.

Ἐξομολογησάσθωσάν σοι Κύριε πάντα τὰ ἔργα σου καὶ οἱ
ὄσιοί σου εὐλογησάτωσάν σοι.

Ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν,
καὶ γινώτε ὅτι ἑθαυμάστωσε Κύριος τὸν ὄσιον αὐτοῦ, καὶ ἐ-
κοίμῃσεν εἰς τὸν αἰῶνα καὶ ζήσεται εἰς τέλος.

Ἀγαπήσατε τὸν Κύριον πάντες οἱ ὄσιοι αὐτοῦ.

Ὅτι Κύριος ἀγαπᾷ κρίσιν, καὶ οὐκ ἐγκαταλείψει τοὺς ὄσι-
ους αὐτοῦ.

Φυλάσει Κύριος τὰς ψυχὰς τῶν ὁσίων αὐτοῦ.
Καυχῆσονται ὄσιοι ἐν δόξῃ καὶ ἀγαλλιᾶσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν
αὐτῶν

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ.
Ψάλλατε τῷ Κυρίῳ οἱ ὄσιοι αὐτοῦ, καὶ ἐξομολογεῖσθε τῇ μνήμῃ
τῆς ἀγιωσύνης αὐτοῦ.

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Οὗτος ὁ θαυμασίος καὶ ἀληθὴς δοῦλος τοῦ Θεοῦ Μελέτιος ἐγεννήθη εἰς
ἐν χωρίον τῶν Καππαδοκῶν Μουταλάση καλούμενον, τὸ ὅποιον καὶ τὸ Μέ-
γαν Σάββαν ἐβλάστησεν, οἱ γονεῖς του ἦσαν κατὰ πολλὰ ἐνάρετοι. Ἰωάννης
καὶ Σοφία ὀνομαζόμενοι, τῶν ὁποίων τὰς ἀρετὰς τὸ παιδίον μιμούμενος,
ἐπρόκοπτε καθ' ἐκάστην ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας καὶ ἤρξανεν οὐ μόνον ἀπὸ τῆν
αἰσθητῆν Σοφίαν (τὴν σαρκικὴν λέγω μητέρα) παιδαγωγούμενον, ἀλλὰ καὶ
ἀπὸ τῆν νοητῆν φωτιζόμενον ἄνωθεν, μετὰ γὰρ τῆς ὁποίας τὸ ζωηρὸν καὶ
ἀκόρεστον ἐτρέφετο περισσώτερον παρὰ μετὰ τὸ αἰσθητὸν τῆς μητρὸς καὶ ἐπί-
κηρῶν. Τὸν ἔβαλαν οἱ γονεῖς του εἰς τὸ σχολεῖον νὰ μάθῃ γράμματα εὐθὺς
ὅπου τὸν ἀπεγαλάκτισαν, ἀλλ' ἔτυχε βραδύς εἰς τὸν νοῦν καὶ δὲν ἠδύνατο
ἐννοῆσαι τὰ μαθήματα ἀλλὰ ἡ σπουδὴ του καὶ πίστις πρὸς τὸν Θεὸν ἀνα-
πλήρωσε τὸ ὑστέρημα τῆς φύσεως ὅτι εὖρος τρόπον πάνσοφον ὁ πεφωτισμέ-
νος νέος ἐλπίζων εἰς τὸν Θεὸν νὰ τοῦ δώσῃ φώτιον· ζηλώσας λέγω τὴν ἐπί-
στιν τῆς Αἰμώρου, καὶ πιστεύων ἀδιακρίτως ὅχι ἐὰν μόνον ἐγγίσι αὐτὸς εἰς τὸ
ἄκρον τῶν ἱματίων τοῦ Ἰησοῦ, λεπτόνευται ὁ νοῦς του νὰ ἐννοῇ τὰ γράμματα,
ὅτι γινετο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πρὶν ἀρχίσῃ τὴν λειτουργίαν ὁ ἱερεὺς· καὶ ἀπελ-
θὼν εἰς τὰ ὄπισθον μὲν τῆς τραπέζης ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ὑποκίττα τῷ θεῷ
πέπλου, τὸν ὅποιον ὀνομάζομεν κοινῶς ἐνδύειν καὶ ἔστεικεν οὕτω μετὰ φόβου
Θεοῦ πίστεως, ὥς ὅς ἐτελειώθη ἡ λειτουργία καὶ ὡ τοῦ θαύματος ἔλαβεν τὴν
χάριν, καθὼς ἐπίστευσε, καὶ ἐξελθὼν ἀπὸ τῆν λειτουργίαν, ἔμαθεν ἐν στήθους
τὴν δευτέραν φῶδὴν τοῦ Προφήτου Μωυσέως μετὰ φόρον ὅπου τὴν ἀνέγνω-
σεν ὁμοίως καὶ τὰ δύσκολα μαθήματα ἀπὸ τῆν ὥραν ἐκείνην μετὰ πολλὴν εὐκο-
λίαν ἐννοοῦσεν. Οὗτος οὖν ἀπεγαλάκτιζόμενος παιδοπρεπῶς καὶ θεοπρεπῶς
παιδευόμενος, ὁ ὄντως Μελέτιος ἐμελέτα μετὰ μελέτην διηγετικὴν εἰς τὸν νόμον
τοῦ Κυρίου κατὰ τὸν Δαβὶδ, τὰ θεῖα καὶ σωτήρια καὶ καθ' ἐκάστην ἐπὶ γινετο
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅχι ὡς παιδίον μικρὸν ὅπου ἦσαν, ἀλλὰ μετὰ τὴν εὐταξίαν
καὶ εὐλάβειαν, ὅπου ἐπερίσσευε τοὺς πρεσβυτέρους καὶ σοφοὺς εἰς τὴν σύνα-
σιν, καὶ πάντες τὸν ἐθαύμαζον ὅτι ἀκροάζετο νουνηχῶς τοὺς θεῖους λόγους
μετὰ τοὺς ὁποίους ἐτρέφετο μᾶλλον ἢ μετὰ ἄρτον φθειρόμενον. Καὶ ὅσον ἤρξα-
νε εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ σώματος τόσον μᾶλλον ἐπρόκοπτεν εἰς τὴν σοφίαν
καὶ χάριν, προβαίνων ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν καὶ ἀπὸ δυνάμεως εἰς δύναμιν,
τόσον ὅπου ἐπέρασεν ἀπὸ τῆν τάξιν τῆς φύσεως, ὅταν ἦτο χρόνων πεντεκαί-
δεκα, ἐφῆσας εἰς ἀνδρα τέλειον εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ θεοῦ πληρώματος.

β', Οἱ μὲν γονεῖς αὐτοῦ ἐμελετοῦσαν εἰς τὸν Μελέτιον ὡς ἄνθρωποι ἀν-
θρώπινα πράγματα καὶ ἐζήτησαν νὰ τὸν νυμφεύσουν, μὴ εἰςφύραγτες ἐκεῖνα
ὅπου αὐτὸς ἐμελέτα εἰς τὴν καρδίαν του. Ὅστις ὥς τότε τοὺς ἐπετάσσετο,
καὶ δὲν παρήκουε τὴν προσταγὴν των' ἀλλ' ὅταν εἶδε πῶς ἐβούλοντο νὰ τὸν
χορῆσουν ἀπὸ τὸν ἐνθεον ἔρωτα, ἔκρινε δίκαιον νὰ γίγῃ ἐκείνων παρήκοος,
ταῦ δὲ Ποιητοῦ καὶ Σωτήρος ὑπήκοος, τοῦ ὁποίου ἦμενος καθ' ἐκάστην αὐτὰ
τὰ σωτήρια λόγια: «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι,
καθὼς ἀναπαύσῃ ἡμᾶς, καὶ πάλιν: «Ἐἴ τις ἔρχεται πρὸς με, καὶ οὐ μισεῖ τὸν
πατέρα αὐτοῦ, καὶ τὴν μητέρα, καὶ γυναῖκα, καὶ τέκνα, καὶ ἀδελφούς, ἐπὶ δὲ
καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, οὐ δύναται μοι νὰ εἶναι μαθητής». Αὐτὰ καὶ ἄλλα
καθόμοια ἀκούσας ὁ πεφωτισμένος νέος, ἐπρόκρινεν τὸν ἐνθεον ἔρωτα ἀπὸ
τὸν ἄλλον κόσμον σοφώτατα, καὶ ἀφίνει τοὺς γονεῖς, φεύγει, τοὺς γάμονας
καταλιμπάνει συγγενεῖς, φίλους κτήματα, χρήματα, καὶ ὅλα τὰ ἀπολαυστι-
κά καὶ ἡδῶ σώματος ὀλοψύχως κατεφρόνησεν ὡς ἐπίκαιρα, διὰ ν' ἀπολαύ-

ση τὰ ἀφθάρτα καὶ αἰώνια. Φεύγει ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην πατρίδα του, ση-
κάνει τὸν Σταυρόν, καὶ ἀκολουθεῖ τῷ Χριστῷ ὅπου τὸν ἐκάλεσε καὶ φθά-
σας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰσῆλθεν εἰς ἓν Μοναστήριον, εἰς τὸ ὅποιον
ἐκατοικησέ ποτε ὁ μέγας Χρυσόστομος διὰ ἣν ἔκει Πατριάρχης. Ἀφ' οὗ
ἐκατοικῆσε ἐκεῖ τρεῖς χρόνους ἔγενε καλόγηρος. Ἔπειτα ὅταν ἔμαθε κατὰ τὴν
τάξιν τῆς μοναχικῆς πολιτείας ἐκεῖ εἰς τὸ κοινόβιον, ὀρεγόμενος καὶ ἐπιθυ-
μῶν νὰ πολιτευθῇ ἐναρετώτατα εἰς τὴν ἐρημον ἐνεχώρησεν ἀπὸ τὸ κοινόβιον
ἐβλῶν νὰ μιμηθῇ τὸν Προφήτην Ἡλίαν, Ἰωάννην τὸν Ἠρόδομον. Ἐπῆγε
λοιπὸν καὶ ἐπροσκύνησεν πρότερον τὸν Μέγαν Δημήτριον, καὶ ἐκεῖ παρεκά-
λεσε τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον, νὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς τὸν τόπον σπηρίου.
Ἔπειτα ἐξεληθὼν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην τὸν ἀπήνησεν ἕνας νέος κόσμος εἰς
τὸ ἦθος καὶ εἰς τὴν μορφὴν εὐπρεπῆς καὶ χαριεστάτος. Ὅστις προσεπαί-
θη πῶς ἐπήγαγεν εἰς τὴν αὐτὴν ὁδὸν ὅπου ἐπήγαγεν ὁ Μελέτιος, καὶ τὸν
ἀρώτησε πῶς ἐπήγαγεν. Ὁ δὲ Ὅσιος τοῦ λέγει, «ὥς τὴν Ρώμην βούλομαι
νὰ φθάσω διὰ τὰ προσκυνήσια τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τὰ λεῖψανα». Ὁ δὲ
νέος τοῦ λέγει, «Δὲν εἶναι καιρὸς τώρα νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ» ἀλλὰ εἰς τὰ μέρη
τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν Θήβαν, πλησίον πρὸς τὸ νότιον μέρος εἶναι Μοναστή-
ριον Γεωργίου τοῦ μάρτυρος καὶ ἐκεῖ σοὺ ἠτοίμασε τὴν κατοικίαν ὁ Κύριος».
Ταῦτα εἰπὼν, ἔγενε ἀφανὴς ὁ φανείς νεανίας. Ὁ δὲ Ὅσιος γνωρίζων πῶς
ἦτον ἀπὸ Θεοῦ ἡ δρᾶσις ὑπήκουσε τοῦ θελοῦ προστάγματος καὶ ἀπελθὼν
εἰς τὸν ῥηθέντα ναὸν ἔμεινε ἐκεῖ ἀγωνιζόμενος καὶ ὅσον αὐτὸς ἐπροσπα-
θοῦς νὰ κρύπτη τὴν ἀρετὴν του ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τόσον αὐτὴ τὸν ἐμαρτύ-
ρει καὶ ἐφανέρωνεν ἐπειδὴ πόλις ὅπου εἶναι εἰς ὑψηλὸν ὄρος δὲν κρύπτεται
λοιπὸν ὑπῆγε ἡ φήμη του εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὄρια καὶ ἐσυνάχθησαν καὶ ἄλ-
λοι πολλοὶ πρὸς ζῆλον αὐτοῦ καὶ μίμησιν. Ὁ δὲ Ὅσιος ἐπειδὴ εἶχε τάξι-
μον νὰ προσκυνήσῃ εἰς τὴν Ρώμην καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα ἐπῆρεν ἀπὸ τοὺς
Πατέρας συγχώρησιν καὶ ἓνα μοναχὸν συνοδίτην του καὶ προσκυνήσας
ἐπέστρεψαν πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ Μοναστήριον. Οἱ δὲ Πατέρες ἰδόντες τὸν
θεῖον Μελέτιον ἐχώρησαν τόσον, ὅσον ἐλυποῦντο πρότερον τὴν ἀναχώρησιν
αὐτοῦ καὶ στέρησιν, καὶ τὸν εὐλόβουντο ὅλοι ὡς Ἅγιον.
γ' Ἄλλ' αὐτὸς ἐκατενοοφεῖ πολλά, καὶ δὲν ἐπαίρητο διὰ τίποτε. Ἄλ-
λὰ ἔτρεχε εἰς τὰς ὑπηρεσίας τῆς μονῆς πρότερον ἀπὸ ὅλους καὶ ἐτοιμότερον
καὶ καθὼς ἦτον ταπεινὸς εἰς τὸ φρόνημα ὅπως ἦτον εἰς τὰ ἱμάτια εὐτελε-
στάτος φορῶν μόνον ἓν ῥάσιον τρίχινον τὸ ὅποιον ἀνέγραπτε καὶ ἐπαλάσσειεν
ὁμοίως καὶ τὰ ὑποδήματα ἦσαν παλαιὰ καὶ ἀρρηστα. Ἐξόχως δὲ ἐφύλαξε
τόσον τὴν ἐγκράτειαν ὅπου οὔτε νερὸν ἐχώρησεν οὔτε ἄρτον ἔφαγε πρὸς
αὐτάρκειαν, ἀλλὰ μόνον ὀλίγον ἐγεύετο ἀπὸ ταῦτα ὅσον νὰ φάγῃ τὸν ἀν-
θρώπινον ἔπαινον καὶ διὰ τὰ λαμβάνῃ ἀπὸ τὴν ὀλίγην τροφήν μικρὰν δόξα-
μιν, νὰ ὑπηρετῇ τοὺς Ἀδελφοὺς καὶ νὰ κἀμνη καὶ τὸν κανόνα του προθύ-
μως. Εἶχον δὲ εἰς τὴν μονὴν ἐκείνην συγγῆθειαν νὰ τρώγων ὅλοι ἀπὸ τὰ φα-
γητὰ ὅπου ἔβαλλον ὁ κελλήρης εἰς τὴν τράπεζαν ἄλλ' ὅσον ἐπροσαιρεῖτο ἕκα-
στος, ἦγον ἄλλος πολὺ, ἄλλος ὀλιγώτερον. Ὅθεν ἔτρωγε καὶ ὁ πάσσοφος
Μελέτιος ἀπὸ ὅλα τὰ παρατιθέμενα διὰ νὰ μὴ φαίνεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀ-
νόμοιος ἀλλὰ μετελάβανε τόσον ὀλίγον, ὅπου δὲν του εἶδεν ἀπόλαυσιν.
Εἰς δὲ τὰς διακονίας ὅλας τῆς μονῆς ἦτο πρόθυμος σπουδαίως καὶ ἐδοῦλενα
ἄσκηνα καὶ ὅταν ἐκτίαν οἶκον, ἐσήκωνε ταῖς βαρύτερας πέτρας. ὅπου οἱ
ἄλλοι δὲν ἠδύναντο ὁμοίως καὶ εἰς κήπους, ἀμπελώνας καὶ ἀλλαχοῦ ἦτον
πρῶθυμος καὶ ἐφύτευσε πολλὰ δένδρα καὶ ἕως τὴν σήμερον οἱ γεωργικοὶ
του κόποι φαίνονται τὴν ἐπινομίαν τοῦ Μελετίου φυλάττοντες καὶ πάλιν μὲ
ὅλους τοὺς κόπους αὐτοῦ τοῦ σώματος δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὴν κοινήν ἀκολου-
θίαν πώποτε. Αὐταὶ μὲν εἶναι πράξεις ὅπου εἰς τὸ φανερὸν ἐγίνοντο, ἀλλὰ
ὅσα ἔκαμε ἀπόκρυφα τὰς νύκτας εἰς τὸ κελλίον του, μετανοίας γονυκλισίας
εὐχάς, δάκρυα καὶ ἄλλα τοιαῦτα τίς διηγῆσεται; ποτὲ δὲν ἀνεπαύθη εἰς τὴν
εὐτελῆ ψάθην, ὅπου εἶχε κατὰ γῆς ἀγτὶ σώματος, χωρὶς νὰ κλαύσῃ νὰ
βρέξῃ κατὰ τὸν ἑαυτὸν μετὰ δάκρυα. ἔπειτα ὀλίγον κοιμώμενος διὰ νὰ λάβῃ τὸ
σῶμα ὀλίγην ἀνεσιν ἐσηκώετο τὸ μεσονύκτιον καὶ προσήχετο ἕως νὰ κτυ-
πήσουν τὸ σήμαντρον. Μὴ ὑποφέρων οὖν ὁ ἐπιβουλῆς ὄφρι καὶ πολυμήχανος
νὰ βλέπῃ τοιαῦτα θαυμάσια κατορθώματα, ἐδοκίμασε νὰ μασιτῇ ἐκεῖνον ὁ-

που τὸν ἐμάσιζε καὶ τοῦ δίδει μεγάλας δυνάμεις καὶ πόρους εἰς ἕλον τὸ σῶμα
καὶ ἐξόχος εἰς τοὺς πόδας.
δ'. Καὶ ἐπρόσθησαν οὗτοι ἀπὸ τὴν πολλὴν ὀρθοστασίαν καὶ ἔτρεχε
ὑπὸ δυσώδης καὶ ἀνυπόφορος. Οἱ δὲ λοιποὶ μοναχοὶ ἐλυποῦντο καὶ τὸν ἐσυ-
μπούσαν ἄλλα δὲν ἤξευραν νὰ τοῦ κἀμουν τινὰ θεραπείαν μετὰ δὲ και-
ρὸν τυχαίως ἤλθε τις ἰατρός εἰς τὸ Μοναστήριον, τὸν ὅποιον ὑπῆγαν οἱ Ἀ-
δελφοὶ εἰς τὸν Μελέτιον χαίροντας. Ὅστις τοῦ ὑπασχέθη νὰ τὸν ἰατρεύσῃ
εὐκόλως. Ὁ δὲ Ὅσιος δὲν ἠθέλησε πούποτε νὰ τοῦ δειξῇ τοὺς προεμένους
πόδας του, οὕτε διὰ τὴν ἀσθένειαν ποσῶς τὸν ἠρώτησεν ἀλλὰ γνωρίζας
ἀπὸ θεῖαν χάριν τὴν πράξις ὅλας τοῦ ἱατροῦ, ἐπροφήτευσεν αὐτῷ τὰ
μέλλοντα λέγων: Ἰατρὲ, θεράπευσον μᾶλλον σεαυτὸν, οἰκονόμησον τὰ πράγ-
ματα τῆς οἰκίας σου, οὐ μετὰ τρεῖς ἡμέρας τελειώσει ἡ παροιμία σου καὶ
τότε ὑπάγεις εἰς τὸν τόπον, ὅπου σοὶ ἠτοίμασαν τὰ ἔργα σου. Ταῦτα εἶπεν
καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπέθανεν ὁ ἰατρός καὶ ἐθαύμασαν οἱ τὸν Ὅσιον
εἰς τὴν πρόρρησιν. Ἐκείνος δὲ ἔχων ὄλους τὸν νοῦν καὶ φροντίδα εἰς τὴν
ψυχὴν, δὲν ἐφρόνιζε διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματος ἀλλὰ εἶχε πολλὴν ὑ-
πομονὴν καὶ καρτερίαν ὡς μεγαλόψυχος τόσον, ὅπου ἐφιλονίκει νὰ περισσέ-
σῃ τὸν μακάριον Ἰωβ ὁ τρισόβριος. Ὅτι ἐκεῖνος μὲν εἶχεν ὄστρακον καὶ
ἔβυσον ὄλιγον τὰς πληγὰς πρὸς μικρὰν θεραπείαν. Οὗτος δὲ ὑπέφερε τόσον
τοὺς σκώληκας, ὅπου ἐγεννήθησαν εἰς τὰς πληγὰς τῶν ποδῶν καὶ τὸν ἔτρω-
γον, τόσον ἦτο εἰς ὑπομονὴν καρτερόψυχος. Τὴν δὲ πείνην εἶχεν τοσοῦτον
ἐροζωμένην εἰς τὴν καρδίαν του, ὅπου ἠδύνατο νὰ τελῆσῃ ἄδύνατα καὶ δυ-
σκατόφωτα πράγματα, νὰ μετακινήσῃ ὄρη καὶ ἄλλα παρόμοια καθὼς ἐ-
γνωρίσθη μὲ τὸ παρὸν θαυματουργήμα. Εἶχεν ἕνα μαθητὴν ἱερομόναχον,
Μάρκον ὀνόματι ὁ ὅποιος τοῦ εὐλόγει τὴν τράπεζαν. Οὗτος μὲν τὸν ἡμε-
ρῶν ἐτελεύτησε, καὶ οὐρανοθεσθέντων τῶν ἀδελφῶν νὰ ἐναφίασουν τὸ
λεῖψανον, εἶπεν εἰς ἅπ' ἐκείνους ταῦτα πρὸς τὸν Μελέτιον: ἐπρόσταξέ Πα-
τέρα τὸν μαθητὴν σου νὰ κἀμῃ στίχον νὰ ψάλλωμεν. Τοῦτο εἶπεν ἡ ἀπὸ
βλῆσιν του τὴν κολλὴν καὶ παρελάθησεν ἡ ἀπὸ τὴν ἀπιστίαν τὸ μὴ πιστεύ-
ων νὰ δυνηθῇ νὰ ὀμλήσῃ ὁ νεκρὸς, Θεοῦ θέλοντος. Ὁ δὲ Ὅσιος διὰ νὰ
θεραπεύσῃ τὴν ἀπιστίαν του καὶ διὰ νὰ ἀποδείξῃ τοῦ Δεσπότη τοὺς λόγους
ἀληθεῖς («πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι») εἶπεν πρὸς τὸν νεκρὸν: Τέκνον μου
Μάρκε εὐλόγησον. Τότε ὁ νεκρὸς (ὃ τοῦ θαύματος!) ἐπήκουσε καὶ ἀνοίξας
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐσήκωσε τὴν δεξιάν καὶ κἀμουν Σταυρὸν εἰς τὸ πρόσωπόν
του ἐκίνησεν τὰ χεῖρα του λέγων: Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ τὰ ἔπιλοιπα τοῦ
στίχου καὶ τότε πάλιν ἔμεινε νεκρὸς ὡς τὸ πρότερον. Ἀλλὰ ἀκούσατε καὶ
ἔτρεπον τερατουργήμα νὰ πιστωθῆτε πῶς ἔπνευσε πῦρ καὶ εἰς τὸ στόμα τοῦ
Μελετίου, ὡς καὶ τοῦ Μαυσέως καὶ Ἡλίου, καὶ Βέτρον τοῦ Κορυφαίου πα-
ραδίδοντος τοὺς παραβάτας καὶ ἀδίκους καὶ δικαίους εἰς ἐκδικον θάνατον.
Ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων μαθητῶν ἦτον καὶ ἓνας αὐθάδης καὶ ἀπαίδευτος τὴν
κλήσιν Νικόδημος τὸν ὅποιον δὲν ἄφινε νὰ ἱερωθῇ ὁμοίως Μελέτιος ἤξευρων
αὐτὸν ἀνάξιον, αὐτὸς δὲ ὁ δειλαίος καταφρονήσας τὸν βαθμὸν τῆς ὑπακοῆς
ὑπῆγεν εἰς τὴν Θήβαν ἐχειροτονησθεῖ ἀπὸ τὸν ἀρχιερεῖα κομφίως πλὴν δὲν
ἐστρεψεν ἀπὸ τὸ Μοναστήριον ἀλλὰ ἔμεινε ἐκεῖ εἰς τὰς Θήβας, ἡ δὲ θεία δι-
κη ἔκαμεν ἐκεῖνον τὸν οἶκον νὰ πέσῃ ἐνδίκως εἰς τὸν ἀδίκον δικαστὴν
Μελέτιον νὰ λάβῃ τὰ τῆς αὐθαδεῖας ἐπίχειρα μὲ τρόπον τοιοῦτον θαυμασίον
τε καὶ φοβερώτατον. Ἦγουν ἔγινεν ἐκεῖνας τὸς ἡμέρας εἰς ὀλατὰ ὄρια τῶν
Θηβαίων ἀβρόχια πολλὴ καὶ ἐινδύνευσεν νὰ ξηρανθοῦν τὰ σπαρτὰ τελείως. Οἱ
δὲ ἐγγχώριοι ἔκαμαν καθ' ἑκάστην λιτανείαν καὶ παρακλήσεις πρὸς τὸν Κύ-
ριον καὶ δὲν τοὺς ἐπέχουεν ὅθεν ἐκδραμον ἅπαντες εἰς τὸν μέγαν Μελέτιον
ἵνα ὀσιῶν ἦτο ἄξιος νὰ παρακινήσῃ τὸν Δεσπότη Χριστόν. Φθάνοντες
οὖν μὲ λιτανείαν εἰς τὸν μέγαν Γεωργίον, εἶχον εἰς τὴν συνοδίαν των καὶ
τὸν ρηθέντα Νικόδημον ἐνδεδυμένον τὰ ἱεραικὰ ἱμάτια καθὼς δ' ἔκαμεν ὁ
μέγας Μελέτιος πρὸς τὸν Κύριον δέξαι, ἦλθε βροχὴ ἀναρίθμητος καὶ πάντες
ἐχώρησαν. Ἰδὼν δὲ ὁ Ὅσιος τὸν Νικόδημον ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἐγδύσαν τὰ
ἱερά ὅπου ἐφόρει καὶ τὸν ἔβαλον εἰς ἓνα λάκκον διὰ κανόνα τῆς παρακοῆς
ἵνα ὄσιον ὡς ἀσπλαγχνὸν καὶ σφάραγας ἀπὸ τὸν λάκκον τὸν δειλαίον τοῦ εἶπαν
νὰ βάλῃ πάλιν τὰ ἱερά νὰ στρέψωσιν εἰς τὴν πόλιν μὲ τὸν λοιπὸν λαὸν λιτα-

ναύοντες' αλλά (ὁ τοῦ φοριχοῦ τῆς ἀνοσθεν δίκῃς χρηματοῖ) πρὶν νὰ φθά-
 σουν εἰς τὴν πόλιν λιτανεύοντες, διὰν ἦσαν ἐξω ἀκόμη εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγί-
 ου Ἡλιοῦ γίνεται συγχῶν νεφῶν ἱπαναστασίς, ἐν ἀστραπαῖς καὶ βρονταῖς
 δυναταῖς καὶ ἔπεος κεραυνός εἰς τὸν ἄβλιον Νικόδημον, ὅστις μόνος ἠραπάγῃ
 ἀπὸ ὄλων ἐκείνο το πλῆθος καὶ ἔπισην εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ζῶντος Θεοῦ, νὰ
 δώσῃ δίκας τῆς παρακοῆς ὁ ταλαίπωρος. Ἐγὼ καὶ τὰ δύο ταῦτα θαυμάζω.
 Πῶς ὁ λαὸς εὐηργετήθη μετὰ τὴν πλημύραν τοῦ ὕδατος καὶ ὁ πταίστης ὄμοῦ
 ἐκολάσθη. Ὅμοιον καὶ τοῦτο τοῦ Μωϋσέως θαυματουργήματος, ὅστις μετὰ
 τὴν ῥάβδον αὐτὴν ὅπου ἐπέρασεν ἀρροχῶς τοὺς φίλους του, ἐβύθισεν τοὺς
 ἐχθρούς του θαυροσιώτατα. Οὕτω καὶ ἐδῶ εἰ μὲν ὄξει τῆς εὐχῆς ἀπέλασαν
 τὴν εὐεργεσίαν τοῦ ὕδατος ὁ δὲ παραβάτης ἀπέτησας τὸ πατρικὸν πρόσταγ-
 μα, ἔγεινε τοῦ ἐναντίου στοιχείου ἀνάλωμα καὶ ἔμεινε πυρκαυστος διὰ τὸ
 σπαρνοῖσθαι ἄλλοι παρήκοι μετὰ τοῦτοῦ ὑπόδειγμα. Ἀλλὰ ἄς εἰδῶμεν
 εἰς τὰ χαριέστατα τοῦ Ὁσίου θαυμάσια. Ἀνθρωπὸς τις Θηβαῖος πλούσιος
 εἶχε θυγατέρα τὴν ὁποῖαν ἐκάλεσεν εἰς γυναῖκα ἐνὸς ἄλλου πλουσίου ἀρχον-
 τος καὶ μετὰ τὴν κόρην ἐγραψεν νὰ δώσῃ προίκα ὄλον το πρᾶγμά του.

Οὗτος εἶχε πολλὴν εὐλάβειαν καὶ ἀγάπην εἰς τὸν μέγαν Μελετίου καὶ
 ἀπελθὼν, τὸν παρεκάλεσε μετὰ πολλὴν θερμότητα λέγων· «κάμε τίμιον Πάτερ
 διὰ τὴν κόρην μου δέξαι νὰ περάσῃ εἰρηνικᾶ μετὰ τὸν ἀνδρα, ὅπου τὴν ἐμνή-
 στευσαν». Ὁ δὲ Μελέτιος προβλέπων ὡς παρόντα τὰ μέλλοντα ἀπεκρίνατο·
 «ἐάν ἀγαπᾷς τὴν κόρην καὶ τὸ συμφέρον σου, ἀφες τοὺς γάμους, οὗ εἰς ἕνα
 μῆνα τὴν πέρειο ὁ Νυμφίος τῆς καὶ δὲν ζημιώνεσαι τὴν προίκα τῆς ἀδικί-
 ας καὶ κερδαίνει καὶ αὐτὴ τὴν παρθενίαν τῆς.» Δέχεται τὴν συμβουλὴν ὁ Θε-
 βαῖος καὶ πρὶν νὰ τελειώσῃ ὁ μὴν ἀπῆλθεν ἡ κόρη πρὸς Κύριον καὶ ὁ πατήρ
 τῆς ἐπώλησεν ὄλην τῆς τὴν προίκα καὶ τὴν ἔδωκεν ἐλεημοσύνην διὰ τὴν
 εὐχὴν ἐκείνην καὶ αὐτὸς εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον. Εἶχε δὲ τότε ὀκτὸ χρόνους ὁ
 Ὁσίος εἰς ἐκεῖνο τὸ Μοναστήριον καὶ βλέπων πῶς ἤρχοντο πολλοὶ καὶ δὲν
 τὸν ἔπιαν νὰ ἡσυχάζῃ κατὰ τὸν πόθον του ἀνεχώρησεν ἄπ' ἐκεῖ Ἀμφισίας
 ἕνα ἡγουμένον τὴν κλησίαν Νικόλαον, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὁποῖου ἐνεπίστευθη
 τὸ ποίμνιον καὶ αὐτὸς ὑπῆγεν εἰς ἕν ὄρος τῆς Μωουπόλεως, δύσβατον κατὰ
 πολλὰ εἰς τὸ ὁποῖον ἦγον ἐν μικρὸν μοναστήριον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Σωτήρος
 Χριστοῦ, ὅπου τὸ ἡγουμένον ἕνας ἐπίσκοπος κληρικὸς ὀνόματι Θεοδοσίος ὁ-
 σις ἐδέχθη τὸν Ὁσίον μετὰ πλείστης ἀγαλλιάσεως καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν μονὴν
 νὰ τὴν κυβερνᾷ ὡς βούλεται καὶ μετὰ τὸν καιρὸν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Μελετίου
 ἐσυναθροίσθησαν καὶ ἐκεῖ ἀναριθμητοὶ καὶ ἔγεινε Λαύρα ἡ ἔρημος. Εἰς ὀλίγον
 καιρὸν ἐκοιμήθη ὁ Θεοδοσίος καὶ ἔμεινε ὄλη ἡ προσοψία εἰς τὸν Μελετίου,
 Ἦσαν δὲ οἱ Ἀδελφοὶ ἐκατὸν καὶ περισσότεροι καὶ καθ' ἑκάστην ὁ ἀριθμὸς
 ἐπλήθυνεν ὅτι ὁ Ὁσίος ὑπεδέχτο ὅπαντας καὶ ἔκτιζαν κελλῖα καὶ οἰκητή-
 ρια, εἰς τὰ ὁποῖα ἐσυγκοιῶντο καὶ ἐβοήθει ὁ Ὁσίος καὶ τοὺς ἐρημίτας καὶ
 ἐνουθέτει τὰ χρειάζόμενα, διδάσκων αὐτοὺς πρὸ πάντων νὰ ἔχουν πτωχεῖαν
 ἔξωθεν, καὶ ἔσωθον, νὰ μὴ φροντίζον διὰ τὴν σάρκα πῶς νὰ ιραφῶν, ἀλλὰ
 νὰ ἐλπίζον εἰς τὸν Θεόν, ὅστις θὰ τοὺς διακυβερνᾷ εἰς ὅσα χρειάζονται,
 καθὼς τρέφει τὰ ἐναέρια. Αὐτὰ καὶ ἄλλα ὁμοία ψυχοφελῆ τοὺς ἔλεγεν ὁ Με-
 λέτιος καὶ δὲν τοὺς ἐσυγχώρησε νὰ ἀγοράσουν χωράφια ἢ βόδια ἢ ἄλλα
 χρειάζόμενα πράγματα διὰ νὰ μὴ ἀσχολῆται ὁ νοῦς τὸν εἰς τὰς γεωργίας καὶ
 ἀμελεῖσι τὴν κυριωτέραν ἐργασίαν, ἡγοῦν τὴν προσευχὴν ὅτι ἐφοβεῖτο τὴν
 παραβολὴν ἐκείνου, ὅπου ἐδιώθη ἀπὸ τοὺς γάμους, διότι δὲν ἐφόρει τοῦ γά-
 μου τὸ ἔνδυμα. Ἦσαν ἐκεῖνο τὸ ὄρος ἄλλος παράδεισος καὶ ἔξυμνον οἱ
 τρισμακάριοι ἀδιαλείπτως τὸν Κύριον. Ὁ ὁποῖος βλέπων τὴν ταπεινώσιν αὐ-
 τῶν καὶ τὴν ἀγαθὴν προαίρεσιν ἐφώτισε τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς ἐστελλον ὅ-
 τι ἐχρειάζοντο. Ὅτι ἡ φήμῃ τοῦ Μελετίου ὑπῆγεν εἰς πολλὸν Κόσμον. Ὅθεν
 οὐ μόνον ὁ κοινὸς λαὸς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς τοῦ καιροῦ ἐκείνου ὁ
 θεοσεβέστατος Ἀλέξιος ἀκούσας τὰς μεγάλας ἀρετὰς τοῦ Ὁσίου, τὸν εὐλα-
 βῆθι θαυματοσιώτατα καὶ τοῦ ἔστειλεν ἐλεημοσύνην μυρία φλωρία χρυσοῦ πα-
 ροκαλῶν αὐτὸν νὰ τὰ δεχθῆ καὶ ὅταν ἔχη χρῆσιν ἄλλην πάλιν διὰ οἰκοδομῆν
 ἢ ζωοτροφίαν τῶν ἀδελφῶν, νὰ τοῦ κάμῃ λόγον καὶ αὐτὸς νὰ τοῦ στέλλῃ ὁ-
 σα χρειάζεται. Ὁ δὲ Ὁσίος εὐχαριστήσας μετὰ τὸν Βασιλέα εἰς τὴν πλουσίαν

του προαίρεσιν, τὰ δὲ φλωρία ἔστειλεν ὀπίσω καὶ ἐκράτησεν μόνον τὴν ἐπιβό-
 αια εἰκοσιδύο, λέγων ὅτι τόσα μόνον ἐχρειάζοντο καὶ νὰ τὰ στέλλῃ κατὰ χρό-
 νον διὰ νὰ μὴ τὰ φιλάντων ἐκείνοι ὑπασυρήντες εἰς τὴν ἐρημίαν. Καὶ οὕ-
 τως ὑπῆρχον ὁ χειροστανικώτατος Ἀλέξιος καὶ οὐ μόνον τὸ χρῆσιν τοῦ ἔ-
 στελλεν ἔτησιος, ἀλλὰ καὶ ἕτερα ἀναγκοῖα τοῦ σώματος. Ὅθεν καὶ ὁ Ὁσίος
 παρεκάλει πολλὰκις διὰ τὸν ἐπίγειον Βασιλέα τὸν Ἐπιυράνιον, νὰ τὸν διδῇ
 εἰς τοὺς πολέμους τὰ νικητήρια καὶ πολλοὺς φεραῖς ἐλυτρώσῃ διὰ πρεσβιῶν
 τοῦ Ὁσίου ἀπὸ τὸν κίνδυνον ὁ Ἀλέξιος καὶ ἐξῆχος μίαν ἡμέραν, ὅπου ἔ-
 στρατεύσαν οἱ Κομάνοι εἰς τὰ μέρη τῆς Θράκης μετὰ πολὺ στρατεύματι καὶ εὐ-
 μαλότευσαν τῆς Ἀρχιᾶλου τὰ περὶχωρὰ τότε ὑπῆγε ὁ Βασιλεὺς εἰς μετὰ
 στρατεύματι του νὰ ἀντιπολεμήσῃ τοὺς πολέμιους. Καὶ ἐάν ἐξήκοε ὁ τὴν ἡμέραν
 ὅπου ἐμελετα ὁ Βασιλεὺς εἰς πολέμῳ θὰ ἐφόνευαν αὐτὸν οἱ βάρβαροι. Ἀλλὰ
 ὁ Μέγας Μελέτιος ἐπρόγνωσε τὸν κίνδυνον (ὡ θαυμασίως χειριστὸς καὶ
 ἐξουσίῳ διηγήματος!) ἐκεῖ εἰς τὸ ὄρος εὐχόμενος καὶ ἐφάναξεν λέγων· «Φυ-
 λάττου νὰ μὴ ἐξέλθῃς ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Ἀρχιᾶλου, θαυμάσῃ Ἀλέξιε.»
 Ταῦτα εἰπὼν ἔστησαν εἰς τὸν ἀέρα τὴν δεξιάν καὶ ἐσφράγισεν τὸν τύπον τοῦ
 τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅπου ἐβλεπε τὸν μακρὸν ὄψοντα Βασι-
 λεῖα ὡς παρόντα καὶ ἀκούοντα. Ἐτυχε δὲ τότε πλησίον τοῦ Ὁσίου ἕνας
 εὐλαβὴς μοναχὸς ἀπὸ τῆς συνοδίας του, Ἰλαρίον καλούμενος καὶ ἀκούσας
 ταῦτα ἐθαύμασε, καὶ πῆγαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Μελετίου ἐξήτησε νὰ τοῦ
 φανερώσῃ τὴν ὄρασιν. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· «τὴν ὄραν ταύτην βούλεται νὰ
 εἰδῇ ὁ Βασιλεὺς κατὰ τῶν Κομάνων εἰς πόλεμον καὶ ἐάν ποτὲ μὴ τὸν φρο-
 νεύουσι.» Ταῦτα εἰπὼν ἔκαμε εὐχὴν ἐκ καρδίας διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ Βασι-
 λεως. Ὁ δὲ ἐλεῆμων Θεὸς ὑπήκουσε τοῦ Ὁσίου τὴν δέησιν καὶ μετέβαλε τὴν
 γνώμην τοῦ Ἀλεξίου καὶ δὲν ἔκαμε πόλεμον. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ
 οἱ Κομάνοι ἀπὸ θεῖαν πρόνοιαν θαυμασίαν ἔκαμαν μίαν μεταξὺ τῶν καὶ
 ἀλλήλων διεσκορπίσθησαν καὶ ἔμεινε ἡ Ἀρχιᾶλος ἀβλαβῆ καὶ ἔσπευεν ὑ-
 γιῆς εἰς τὰ βυζάντια ὁ Ἀλέξιος. Ὅτι ὁ ρηθεὶς Ἰλαρίον ἐγραψε τὴν ἡμέραν,
 ὅπου εἶδε τὴν ὄρασίαν ὁ Ὁσίος. Καὶ μετὰ καιρὸν, ὅπου ἦλθαν ἐκεῖ εἰς τὸ ὄ-
 ρος τινεὶ ὑπασπιστὰ καὶ ὑπὸφύται τοῦ Βασιλέως, τοὺς ἠρώτησε καὶ ἠρώτην ἀ-
 ληθέστατα ὅσα τοῦ εἶπεν ὁ Ὁσίος. Ἀλλοτε πάλιν ἔστειλε σὸ ὄλον αὐτὸς ὁ
 Βασιλεὺς Ἀλέξιος νὰ πολεμήσῃ τὴν Κρήτην τὴν ὁποῖαν ἐξουσίῳ εἰς τυραννικῶς
 εἰς ἀνθρώπους, Καρίων διανομοζόμενος. Ἦτον δὲ αὐτῷ τὸ στόλον καὶ ἀρχη-
 γὸς ἕνας εὐλαβὴς ἄρχων Ἰωάννης καλούμενος, ὅστις ἐπῆγε τὰ πλοῖα εἰς τὴν
 Ἐβρίον καὶ ἄπ' ἐκεῖ ἀπῆλθε διὰ ζηρός εἰς τὸν μέγαν Μελετίου νὰ λάβῃ τὴν
 εὐλόγησιν του, διὰ τὰ προκόμῃ τὸ ταξείδιόν του. Ὁ δὲ Ὁσίος τὴν εὐμυροῦ-
 λευοσιν οὕτω λέγων· «ἡ εὐλογία εἰς τὴν Κρήτην μετὰ τὸν στόλον, ὁ εἰ θὰ ζημιώ-
 νεσθε, ἀλλὰ στείλε γράμματα εἰρηνικὰ τοῦ Καρίου νὰ κάμετε ἀγάπην καὶ
 ἀν' οὐδὲν ἔχει καλῶς, εἰ δὲ μὴ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης τὸν ἀφανταί καὶ τότε ἡ
 Κρήτη σὺς ὑποτάσσεται» οὐ δὲ ἀπόμεινε μετὰ τὸν στόλον σου εἰς τὴν Ἐβρίον,
 ἕως νὰ ἔλθῃ ἀπόκρισις.» Ἐδέχθη ὁ Ἰωάννης τὴν συμβουλὴν τοῦ Ὁσίου ὡς
 εὐλαβὴς καὶ φρόνιμος καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἦλθε μῆνυμα πῶς ἐπέθανεν ὁ
 Καρίων. Καὶ τότε ὑπῆγεν ὁ Ἰωάννης καὶ ἐκυρεύσε τὴν Κρήτην χωρὶς πό-
 λεμον. Ἦλθε ποτὲ τις ἄρχων Μιχαὴλ Κασταμονίτης καλούμενος, χάριν εὐλο-
 γίας πρὸς τὸν Μελετίου καὶ δὲν ἐπῆρεν εἰς τὴν συνοδίαν του ἄλλως εἰμὴ μόν-
 ον ἕνα δούλον, ὅπου ἐνόμιζε πῶς ἦτο καλὸς ἀνθρώπος καὶ εἰς τὸν ὄβολον
 ἐβγῆκε κοκὸς διὰ τὸν δεσπότην αὐτοῦ καὶ ἀχάριστος καὶ ἔβαλε εἰς τὸν τὸν
 νοῦ νὰ τὸν φονεύσῃ ὁ δεσπότης. Καὶ καθὼς ἐπεριπάτει ὁ Μιχαὴλ ἐμπροσθεν
 καὶ ὁ δούλος κατόπιν, ἔβγαλε τὸ σπαθί του νὰ τοῦ κτυπήσῃ καὶ ὡς ἐσῆκασε
 τὸ γέρι του μετὰ θυμὸν νὰ τὸν κόψῃ ὁ ἀλιτήριος βλέπει ἐμπροσθεν αὐτοῦ θυ-
 μοῦνεν τὸν μέγαν Μελετίου, ὁ ὁποῖος μετὰ σῆμα μετὰ βλέμμα ὄρανον τὸν ἐφώ-
 βησε καὶ δὲν ἐτέλεσε τὸν ἀδικον φόνον ὁ φονεὺς κατὰ τὴν προαίρεσιν. Ταῦτα
 δὲν ἤξευρεν ὁ Κασταμονίτης, ἀλλὰ ἐπεριπάτει ἀμέριμνα. Καὶ ὅταν ἐφθασαν
 εἰς τὸ κελλῖον τοῦ Ὁσίου, ὁ μὲν Μιχαὴλ εἰσῆλθε καὶ τὸν ἐχάρησεν ὁ δὲ
 κάκιστος δούλος ἔστεικεν ἄπ' ἔξω, φερῶν ὅτι δὲν ἤξευρε τὴν καὶ οργάναν αὐ-
 τοῦ ὁ Μελέτιος· ἀλλ' αὐτὸς τὸν ἤλαξε φανερά καὶ τοῦ εἶπε ἐκρήσασον εἰς
 τοὺς πόδας τοῦ κυρίου σου, ἐξεγόρασον τὴν ἀνομίαν, ὅπου ἡ ἐπίσας νὰ τε-
 λέσῃς καλοκαίως, ἐάν θέλῃς νὰ σοῦ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς καὶ ἡμεῖς, ἵνα μὴ
 κολασθῆς εὐάντια.» Ταῦτα ἀκούων ὁ Μιχαὴλ ἐθαύμαζε μὴ ἤξε ἴσων τὴν ὑπόθε-

Μετ' ἄλλων ὀκτώ συναδέλφων γίνεται ὁ ἰδρυτὴς τῆς νέας Μονῆς, ἣτις χάρις εἰς τὸ ἦθος καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ Μελετίου ἀπέβη ἢ ἐπισημοτέρα πασῶν τῶν Μονῶν ἐν τῇ περιοχῇ Εὐβοίας, Ἀττικῆς, Βοιωτίας, τῶν νήσων κτλ. (1)

Παρεμφερὴς ὑπῆρξεν ὁ βίος τοῦ μετὰ ἓνα αἰῶνα ἀκμάσαντος ἰδρυτοῦ τῆς ἐν Κύτρῳ Ἐγκλειστῆρας Μοναχοῦ πρεσβυτέρου Ὁσίου Νεοφύτου. Οὗτος ἐκ Λευκάρων (Κατω Δρυὸς) καταγομενος καὶ γεννηθεὶς περὶ τῷ 1134 ἐκ γονέων εὐσεβῶν τοῦ Ἀθανασίου καὶ τῆς Εὐδοξίας ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ἀγαπήσας τὸν Χριστὸν ἐγκαταλείπει καὶ νύμφην καὶ συζυγικὴν παστάδα, ἵνα καταφύγῃ εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὸ ὄρος Κουτσοβέντη. Οἱ γονεῖς ἀνευρίσκουσιν αὐτὸν, ἀλλὰ διὰ πάλης μάχης καὶ περιουσίας τοὺς γαμηλίους συμφώνοις χάριτας καταλείπει καὶ περιβάλλεται τὸ μοναχικὸν σχῆμα. Καρεὶς ἐπισκέπτεται τὴν Ἁγίαν Γῆν καὶ ἄλλα προσκυνηματι, ἵνα ἐπανεέλθῃ εἰς Κύπρον, ὅπου ἀναζητεῖ ἐρημητήριόν τι, καὶ ἐπὶ τέλους καταφεύγει εἰς τὸ δυσπρόσιτον ὄρος τῆς Πάφου, ὅπου ἐν σπηλαίῳ ἐσκαπτεῖ Ἐκκλησίαν μετὰ ἱεροῦ καὶ δωμάτων ἐν τῷ ὁποίῳ κατοικεῖ ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν (2).

Ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ ἐσκαπτεῖ καὶ τὸν τάφον του ἐν ᾧ ἐτάφη ὑπὸ τῶν μαθητῶν του. Ἐξιστορεῖ δι' εἰκόνων ἅπαντα τὰ σπήλαια, ἢ δὲ μέχρι σήμερον σωζομένη ἀγιογραφικὴ τῆς τέχνης εἶναι ἐθνικὸν κειμήλιον. Ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τοῦ αὐστηροῦ ἀσκητισμοῦ, ὅπως ὁ Ὁσῖος Μελέτιος, βρεγμένον οἶτον μόνον τρώγει καὶ χορτα' ἐπιδίδεται ὁμῶς καὶ εἰς συγγραφὰς διδακτικὰς, εἰς λόγους παρηγορικοῦς, νοσητεῖ καὶ παραμυθεῖ τὸν λαὸν πάσχοντα ἐκ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Φράγκων κατὰ τὴν Γῆν Σταυροφορίαν τοὺς ὑποίους ἀποκαλεῖ λύκους, κύνας δὲ τοὺς Σαοακηνοὺς αὐκὴν ἠδὲ ὀκησεν ὁ Θεὸς κύνος ἐξεῶσαι καὶ λύκους ἀντεισῆξαι.

Ἐν αὐστηρῷ ἀσκητικῷ βίῳ ὁ Ὁσῖος Μελέτιος προσομιλῶν αἰετῶ Θεῷ τρίς μόνον τῆς ἑβδομάδος ἐγεύετο' ἐν νηστεία δὲ καὶ προσευχῇ καταπονῶν ἑαυτὸν καὶ ὑπόδειγμα ἀρετῆς γινόμενος ἐτιμήθη καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τότε Αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Κομνηνοῦ.

Τῷ 1105 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ θαυματουργὸς Ὁσῖος Μελέτιος ταφεὶς ἐν τῇ Μονῇ, ἣτις καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομά του μεγάλως τιμωμένη ὑπὸ τε τῶν συγχρόνων καὶ μεταγενεστέρων ὡς μᾶς πληροφορεῖ ὁ περίφημος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Μιχαὴλ Ἀκομινάτος.

Ἢδὴ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἡγουμενεὺς ὁ εὐπαιδευτὸς Μέγας Ἀρχιδιάκονος κ. Χουσότομος Μπόγδης μετὰ 10 ἀδελφῶν. Πλείωτερα ἴδε περὶ τῆς Μονῆς ἀπὸ ἱστορικῆς καὶ ἀρχαιολογικῆς ἀπόψεως ἐν τῷ Παραρτήματι τοῦ Θ' τόμου τοῦ Πανελληνίου Λευκώματος.

(1) Πρὸβλ. Ἄν. Κ. Ὁρλάνδου Ἱστορία καὶ περιγραφή τῆς Ἱ. Μ. τοῦ Ὁσίου Μελετίου. Ἀθήναι 1931.

(2) Πρὸβλ. Ι. Χατζηϊσίδανου Ἱστορία καὶ Ἔργα Νεοφύτου Πρεσβυτέρου Μοναχοῦ καὶ Ἐγκλειστοῦ Ἀλεξάνδρου 1914.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ "ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ"